

İçerde ve Dışarda Krizlerle Sıkışan Faşizm,
Kitlelerin Patlamaya Hazır Öfkesi!

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Nihayetinde Suriye politikasında TC'ye verilen "işgal avansının" süresi dolmuştur. Rusya, artık daha güçlü ve açık şekilde TC ve ABD'den işgalci güç ve "Suriye toprak bütünlüğünü bozucu" faktörler olarak bahsetmektedir. Bununla yetinmemekte İdlib ve Afrin'de TC'ye dolaylı, onun kontrolündeki güçlere doğrudan askeri saldırı gerçekleştirmektedir. Bu noktada İdlib'de TC'nin ABD ve NATO adına başarısızlığının tescillenmesinin etkisi de vardır.

Yeni Demokrasi

6 EKİM-20 EKİM 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 96 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Kronik Bir Sorun Olarak Zamlar ve Hayat Pahalılığı

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde krizler kroniktir. Emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşanan krizlerin faturası da esasta bu ülkelerin işçilerine, emekçilerine, ezilenlerine ödetilir. Emperyalistler krizden çıkabilmek adına yarı-sömürge, yarı-feodal üzerindeki sömürlerini arttırmışlardır. Bunun da halka yansımaları, ücretlerdeki düşüşün hızlanması, mal ve hizmetlere daha çok zam yapılması şeklinde olmaktadır.

ANI-ANLATI s.18

Özgür ve Asmin Komünizm İdealini Cenk Meydanına Mühürlemiştir!

Köylüler Özgür yoldaşın konuşmasından çok etkilenmişti. Söz alıp soru soranlar oldu. Özgür yoldaş bütün soruları cevapladı. Az önce dikkatle dinleyen amca geldi, Özgür'e sarılarak; "Size çok teşekkür ederim. Sizler var oldukça bizim sırtımız yere gelmez..." dedi... Köylüler Özgür yoldaşın konuşmasından çok etkilenmişti. Az önce dikkatle dinleyen amca geldi, Özgür'e sarılarak; "Size çok teşekkür ederim. Sizler var oldukça bizim sırtımız yere gelmez..." dedi...

DİRENEREN İŞÇİLER YENİLMEZLER!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kitle örgütlerinin devrimlerdeki
diyalektik gelişimi

14

GENÇLİK

barınma hakkı
mücadele ile kazanılır!

15

MAKALE

tc politik krizlerine çözüm üretmiyor:
dışarıda geri adım, içeride saldırı

Kafasında mermi çekirdeği bulunan tutsak

Erol Engin'in tedavi hakkı engelleniyor

HABER MERKEZİ- Kafasında mermi çekirdeği bulunduğu belirtilen ve tedavi hakkı engellenen tutsak Erol Engin için İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı yapıldı.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Erol Engin'in, sağlık sorunlarının artması üzerine gittiği hastanede kafasında mermi çekirdeği olduğu belirtildi. Hapishane idaresinin durumu örtbas etmeye çalışması, Engin'in tedavi hakkının engellenmesi üzerine İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenlendi.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin (PŞTA) düzenlediği basın toplantısına, Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi (TDİ), İHD Hapishaneler Komisyonu temsilci ve Erol Engin'in ablası Nadire Engin katıldı. Toplantıda, "Erol Engin tedavi edilmiyor. Hasta tutsakların yaşamını savunalım" yazılı pankart açıldı.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına konuşan Kenan Özyürek, Engin'in aylardır ağız içinde ve yüzünde uyuşma yaşadığını, bu şikayet nedeniyle hastaneye gitme taleplerinin kabul edilmeyerek yalnızca revire götürüldüğünü söyledi. Revirde, Engin'e vitamin ilacı yazıldığı bilgisini paylaşan Özyürek, hastane sevki yapılmadan koğuşuna geri gönderildiğini belirtti.

Engin'in fenalaşması üzerine 18 Nisan'da Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığını aktaran Özyürek, "Engin'in hastanede, MR'si (Manyetik Rezonans Görüntüleme) çekiliyor. MR cihazı alarm veriyor. Kafasında mermi çekirdeği olduğu saptanıyor.

"Kafanda mermi çekirdeği yokmuş, hava boşluğu nedeniyle cihaz alarm vermiş" dediğini söyledi. Daha sonra Engin'e tekrar vitamin ilacı yazılarak koğuşa geri götürüldüğünü dile getiren Özyürek, "Revir doktorunun yazdığı vitamin ilacı hapishanede

Engin'in 19 Aralık 2000'de "Hayata dönüş operasyonu" adı altında hapishanelere yapılan saldırılarda başından yaralandığını, bu mermi çekirdeğinin de o dönemden kalmış olabileceğini söyleyen Özyürek, Engin'in ayrıca birçok sağlık sorununun olduğunu dile getirdi. Engin'in şu anda hücrede tutulduğunu kaydeden Özyürek, "Hapishane idareleri pandemi döneminde artan hak gasplarının ve hasta tutsakların durumunun dışarıya yansımaması için de özel bir sansür politikası izliyor. Ciddi sağlık sorunlarıyla baş başa bırakılan onlarca hasta tutsak bu süreçte hayatını kaybetti, yüzlercesi ise zamanında ve gerektiği şekilde tedavi göremediği için artan sağlık sorunlarıyla ağrı ve acı içinde yaşama tutunuyor" diye belirtti.

'SAĞLIK SORUNLARI SAPTANSIN, TEDAVİ EDİLSİN'

Geçtiğimiz günlerde abisi Erol Engin'in ziyaretine gittiği bilgisini paylaşan Nadire Engin, abisinin aşırı derecede zayıfladığını ve konuşma zorluğu çekmeye başladığını belirtti. Abisinin baş ağrısından şikayet ettiğini, ayrıca başka rahatsızlıkları daha olduğu için aşırı derecede acı çektiğini paylaşan Engin, "Ağabeyimin hastaneye götürülmesi, sağlık sorununun saptanması ve tedavi edilmesi" talebinde bulundu.

Ancak hayati tehlikeye açık bu duruma karşı doktor, Engin'e işlem yapmayarak, hapishaneye gönderiyor" dedi.

'KAFANDA MERMİ ÇEKİRDEĞİ YOKMUŞ, HAVA BOŞLUĞU'

Engin'in daha sonra tekrar rahatsızlandığını ancak hastane yerine revire götürüldüğü bilgisini paylaşan Özyürek, revir doktorunun Engin'e,

bulunmadığı için ilacın da Erol Engin tarafından satın alınması gerektiği belirtiliyor. Muayene ve tedavi süreci zamana yayılan ve yüzündeki uyuşmalar artan Engin'in, kendi parasıyla dahi bir aydır söz konusu vitamin ilacını temin edemediği öğrenildi" diye konuştu.

'MERMİ ÇEKİRDEĞİ HAPİSHANELER KATLİAMINDAN KALMIŞ OLABİLİR'

Avukatının ısrarlı girişimleri sonucunda, Trakya Üniversitesi Hastanesi'nde 31 Mayıs 2021 günü ameliyat edilen Köse'nin sol böbreğinin tamamı ve böbrek üstü bezi alınmış, pankreas ve dalağında da patoloji için örnek alındı. Köse, geçirdiği ağır ameliyatın ardından yatağa kelepçelendi. Kendisinin ve refakatçisinin itirazlarına rağmen kelepçe çıkarılmadı.

Ali Osman Köse, ameliyatının ardından rutin hastanede kalması gereken süre dahi sona ermeden 8 Haziran'da yeniden hapishaneye sevk edildi.

AYM: SAĞLIĞA ERİŞİM HAKKI İHLAL EDİLMEDİ

Köse'nin avukatları, hapishane ko-

Hasta tutsak Ali Osman Köse 'cezaevinde kalabilir' raporu ile ölüme mahkum edildi

HABER MERKEZİ- Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Dayanışma Derneği (TAYAD), Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan ağır hasta tutuklu Ali Osman Köse'nin sağlık durumuna ilişkin açıklamalarda bulundu.

TAYAD, 37 yıldır tutuklu bulunan ve çeşitli sağlık sorunları yaşayan Köse'nin kanser olmasına rağmen Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) 'cezaevinde kalabilir' raporu verdiğini belirterek ve Köse'nin acil tahliye edilmesini istedi.

2021 yılı Şubat ayında, tedavi için götürüldüğü hastanede COVID-19'a

yakalanan Ali Osman Köse için, 18 Mart'ta götürüldüğü Şehir Hastanesi'nde ameliyatla acilen kanserli böbreğinin alınması gerektiği söylenerek, ameliyat için Edirne'ye Sevk edildi, oradan da acil ameliyat olması gerektiği söylenerek Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne sevk edildi. Ancak hastanenin yoğunluğu gerekçesi ile, ameliyat günü dahi verilmeden, hapishaneye geri gönderildi.

Tedavi maksadıyla infazının ertelenerek serbest bırakılması yönündeki talep doğrultusunda gönderildiği Adli Tıp Kurumu ise, Ali Osman Köse için hapishanede kalabilir raporu vererek, yaşam hakkına yönelik tehdidin daha da ağırlaşmasına neden oldu.

şullarında Köse'nin sağlık hakkına erişmediği gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. AYM Köse'nin cezaevinde sağlık hakkına erişemediği gerekçesiyle ihlal kararı vermedi. Ancak Köse'nin doktorlarının, kanserinin ancak 2 yılın ardından bu aşamaya gelebileceğini ifade ettiğini söyleyen TAYAD'lılar, sağlık hakkının engellendiğini aktardı.

HASTA TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK İSTEYENLERE EV HAPSİ

Devlet, hastane, hapishane üçgeninde ölüme mahkum edilen hasta tutsaklar için özgürlük TAYAD ve Direnişçiler Meclisi'nden 8 kişi gözaltına alındı. 22 Eylül'de yapılan basının ardından tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilenlere ev hapsi verildi.

İçerde ve Dışarda Krizlerle Sıkışan Faşizm, Kitlelerin Patlamaya Hazır Öfkesi!

Faşist diktatörlüğün dümenindeki AKP-MHP faşist bloku, iç ve dış politika da tam bir sıkışma, bunalma hali yaşamaktadır. Tayyip Erdoğan, 19-22 Eylül tarihlerinde Birleşmiş Milletler toplantısı için gittiği ABD’de Biden ile görüşmeden “durumun hayra alamet olmadığı” açıklaması ile birlikte geri döndü. Hemen ardından Putin ile bir dizi başlığı içeren ancak esaslı Suriye ve özelde İdlib gündemli bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmeden sonra ise hiçbir açıklama yapılmadı. TC’nin emperyalistler arası çelişkiden faydalanma siyaseti, buna dayanarak emperyalist ağa babalarını son sınırına kadar zorlayan siyasetinin bir süredir zemin bulamadığı görülmektedir. Zira geçen zaman, Rusya’nın TC’nin Kürt düşmanlığını doyurarak Suriye’de verdiği tavizlerle hem ABD’nin bölge politikalarını bozma, hem TC ile ABD arasında çatlaklar yaratma yaklaşımından birincisi sonuç almış ancak ikincisi NATO üyesi Türkiye’ye bu blokun derin güven sorunu oluşmasını ama Türkiye tarafından ciddi bir çatlak yaratamaması durumunu ortaya çıkarmıştır. Nihayetinde Suriye politikasında TC’ye verilen “işgal avansının” süresi dolmuştur. Rusya, artık daha güçlü ve açık şekilde TC ve ABD’den işgalci güç ve “Suriye toprak bütünlüğünü bozucu” faktörler olarak bahsetmektedir. Bununla yetinmemekte İdlib ve Afrin’de TC’ye dolaylı, onun kontrolündeki güçlere doğrudan askeri saldırı gerçekleştirmektedir. Bu noktada İdlib’de TC’nin ABD ve NATO adına başarısızlığının tescillenmesinin etkisi de vardır. ABD örtülü bir şekilde bir yönüyle bu meselede TC ile Rusya’yı baş başa bırakmıştır ancak TC’nin burnunu sürterek ve hiç kuşkusuz onun zayıflığını ve kendine bağımlılığını daha fazla anımsatarak ve bunu derinleştirerek. Türk hakim sınıflarının, tüm bölge ülkeleriyle düşmanlık dozunu arttırarak, askeri gücünü sahada en etkili şekilde öne sürerek edinmeye çalıştığı konumun zayıfladığı, ABD emperyalizminden almaya çalıştığı rolün aşındığı daha belirgin şekilde ortaya çıkmaya başlamıştır. Rusya ile ise sürdürdüğü güçlü taktik ilişkilenenin daha güçlü gerginlik olarak geri dönme eğilimi olgunlaşmıştır. Bu tablo TC için ve özelde AKP-MHP için bir sıkışma durumuna, daha açık bir ifadeyle zayıflama durumuna işaret etmektedir.

İçerde ise yaşanan ekonomik krizin,

yüksek enflasyon, döviz kuru atakları, güvenli liman arayışına giren emperyalist sermayenin bir türlü akmaması, büyük müteahhitlik yatırımlarının dahi artık geleceğinin belirsizleştiği, yoksulluk ve sefaletin yoğun zamlarla tırmandığı bir zeminde boyutlanması yaşanmaktadır. Kontrol altına alınmayan salgın, ekonomik-sosyal-egitimsel yaşamın normalleştirilme çabası ve bu ikisi arasındaki çelişkinin krizi tetikleyen ve yeni halkalar ekleyen gerçekliği söz konusudur. Alt yapısı hazırlanmayan yüz yüze eğitime başlanması ve bunun Covid-19 vakalarında yeni bir zirveye doğru ilerlemesi; aynı şekilde ekonomik-sosyal hayatta normalleşmenin ekonomik yaşamı canlandırması bir yana daha fazla darlaştırması; artık öğrencilerden tatalım tüm toplum kesimlerine kadar barınma sorunu diye bilece-

ğimiz bir sorunun büyümesi ve kirarlardaki fahiş fiyat artışının bir başka krizi tetiklemesi durumu oluşmuştur. Bu açıdan tablo iç karartıcıdır, çözüm yolu ise olanaklı görünmemektedir. Geniş halk yığınları daha fazla yoksullaşmakta, sürekli sorunlarına yenileri eklenmekte, gelir kaybı yanında ağır ve boyutlu zamlarla yaşamsal ihtiyaçlarında zorlukların baş gösterdiği bir süreç derinleşmektedir. Tüm bunlara özgürlük ve demokratik haklarının kısıtlanması, sosyal haklarına yönelik saldırılar ve ağır bir devlet mekanizmasının baskısı eklenmektedir. Bu AKP-MHP’nin ikinci sıkışıklık ve zayıflama noktasıdır.

Üçüncüsü ise, AKP-MHP bloku içinde ve onun yönetim mekanizmasına hakim olduğu devlet içindeki parçalanmışlığı, iç klik mücadeleleri, süreci yönetme ve küçülen pastanın paylaşılmasına dayanan mücadelenin daha görünür hale gelmesidir. Bu zayıfla-

maya eriyen kitle desteği, Suriye ve Afgan göçmenlerinin yarattığı çelişki, Kürt ulusal sorununda dönemin ünlü deyimiyle “tüpten çıkan macunun” yeniden içeri itilmesi çabasının ürettiği başarısızlığı eklemek gerekmektedir. Kuşkusuz tüm bu bütünlük içinde faşist kliklerin, bugün blok halinde hareket eden güçlerin, arasında yaşanan boğazlaşma, hamleler ve karşı hamleler, inisiyatifi ele geçirme, süreci belirlemeye, gündeme yön vermeye ve tüm güç dengelerini değiştirmeye yönelik politik hamlelerini eklemek gerekmektedir.

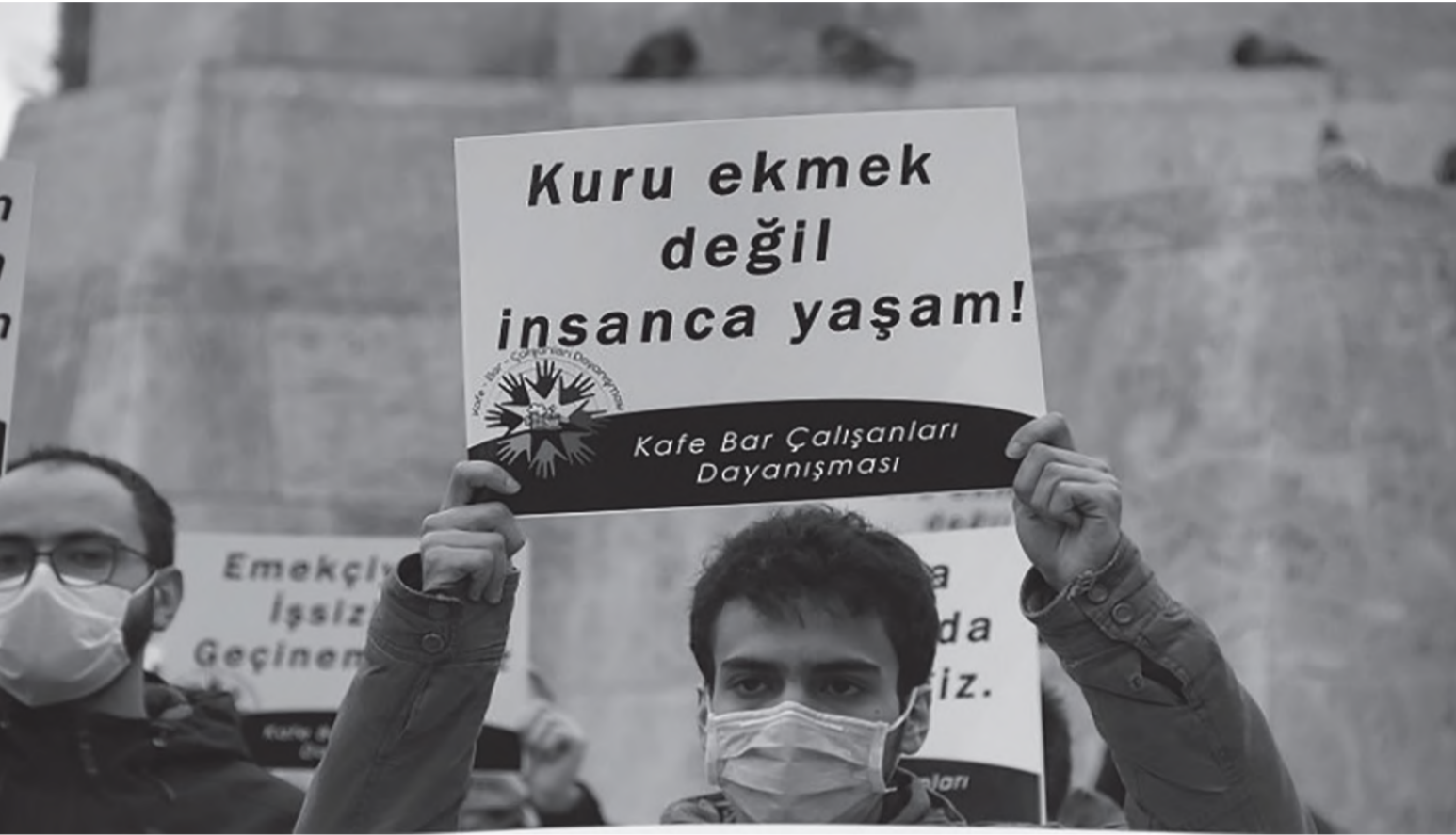
Hiç kuşkusuz AKP-MHP blokunun Kürt meselesinde “tüpten çıkmış macunu” içeri sokma hamlesinde düne kadar tüm faşist güçleri yedeklediği çizgisi, bugün İYİP-CHP ve Deva, Gelecek Partisi bloğu tarafından ürkek bir Kürt

Bunun yanında Cumhurbaşkanlığı sistemine yönelik eleştirilerin dozu artmış, AKP’nin kontrollü şekilde bu tartışmaya kendi cenahında da yol verdiği görülmüştür. Bu ekseninde adeta yoğun bir seçim gündeminin içine girilmiştir. Faşist Millet İttifakı’nın blok halinde verili sistemin açıklarına yüklenen ama aynı zamanda kendi iç mücadelelerinde de bir yol arayan açıklamaları yoğun tartışma gündemidir. Meral Akşener’in Cumhurbaşkanı adayı olmadığı açıklaması, 6 partinin Millet İttifakı ekseninde süren yeni arayışları ve hamlesi hem kendi içlerinde denge bulma, odak noktasını yakalama, çekişme alanı olmaktan çıkarma hem de esasta faşist Cumhur İttifakı’na karşı daha etkili olmaya yönelik girişimlerdir. Bu girişimlerin yoğunlaşarak, daha belirgin bir yol haritası ve asgari programa kavuşma eğilimi vardır. Faşist Cumhur İttifakı ise bir yandan politik-ekonomik krizle boğuşmakta, iç yarılımları yönetmeye çalışmakta diğer yandan ise zayıflamasına çare aramaktadır. Ancak hem kendi ittifak güçlerini büyütememekte hem de yaslandıkları Cumhurbaşkanlığı sisteminin x daha fazla iç tartışmaya dönüşmesini engelleyememektedir. AKP-MHP-Erdoğan bu açıdan gerileyen, zayıflayan konumdadır.

Bu durumu tersine çevirmek için ise var gücüyle topyekûn saldırı dalgasını sürdürmeye çalışmakta, fikir ve düşünce özgürlüğünü yasaklamakta, ekonomik saldırılarını emekçilere odaklayarak krizini hafifletmeye, hizmetinde olduğu egemen sınıflar ve emperyalist tekellere güven vermeye çalışmaktadır. Bu güçlü krizin, egemen sınıflar arasındaki keskinleşen mücadelenin yarattığı zemin ise kitlelerin harekete geçme potansiyeline esaslı katkılar olarak görülmelidir. Faşist kliklerin halk yığınlarının acılarına, sorunlarına çözüm olma iddiasıyla manipüle etme çabası da bu duruma paralel olarak yoğunlaşmaktadır. Burada asıl olanın kitlelerin harekete geçme eğilimleriyle devrimci temelde birleşmek olduğu, bu olanağın belirdiği her alanda mücadeleyi yükseltmeye odaklanma görevinin üstlenilmesi gerektiğini kavramaktır. Bu kavrayış, özellikle reformist, parlamentarist anlayışların kitleleri klik mücadelesine payanda eden, objektif olarak yedekleyen ürkek ve sistem içi yaklaşımlarından kesin bir kopuşu ve keskin ayrımı da belirleyecektir.

Kronik Bir Sorun Olarak Zamlar ve Hayat Pahalılığı

Emperyalist-kapitalist sistem uzun bir süredir yapısal bir kriz içerisinde debelenmektedir. Sistem 2008 yılında ayyuka çıkan krizini bir türlü atlatabilmiştir. Ve bu bunalım dünya genelinde en çok da Türkiye gibi yarı sömürgeleri etkilemiştir. Her zaman olduğu üzere kriz esas olarak yoksul halk kesimlerini vurmuştur. Ülkede bir yandan işsizlik hızla yükselmekte, patronlar her fırsatta işçileri sokağa atmaktan geri durmamaktadır. Diğer yandan işgiden ipliğe gelen zamlar nedeniyle, enflasyon hızla artmakta, alım gücü dibi boylayan emekçiler en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamamakta, büyük zorluklar çekmektedir. Öyle ki devletin açıkladığı resmi rakamlara göre bile, ülkede gıda enflasyonu %30'u bulmuştur. (Gerçekte ise bu rakamın çok daha yüksek olduğu halk için açıktır.) Patates, soğan gibi en temel gıda ürünlerinin dahi lüks haline geldiği bir süreci yaşıyoruz. Et ve et ürünlerinin ise emekçi sofralarına girebilmesi adeta bir "mucize" gibi görülmektedir. Halk tencerede kaynatacak yiyecek bulmakta zorlanmakta, insanlar "akşam çocuklara ne yedireceğim" kaygısını iliklerine kadar yaşayarak, bunalmaktadır. Öte yandan ev kiralardaki yükseliş de olanca hızıyla sürmektedir. Hemen hemen her şehirde en ücra bölgelerdeki evlerin kiralari dahi neredeyse "asgari ücrette" denk gelecek seviyeye ulaşmıştır. Zaten daha evvel zor

bela ödedikleri kiralari yükselmesi nedeniyle emekçiler evlerinden atılma tehlikesi ile yüz yüzedir. Yine birçok üniversite öğrencisinin gittikleri şehirlerde yüksek kiralari nedeniyle evsiz kaldıkları ve alenen sokakta kalmaya itildikleri de görülmektedir. Diğer taraftan elektrik, doğalgaz, su gibi en hayati ihtiyaçlara da gün aşırı zam yapılmakta, faturalar yoksul halk için daha da ağır bir yük haline getirilmektedir. Özcesi son dönemde yaşanan zam furyası yüzünden emekçilerin barınma ve gıda gibi gereksinimlerini karşılayabilmesi imkansızlaşmıştır.

Tüm bu yaşananlar doğal olarak hayat pahalılığını ve zam furyasını halkın bir numaralı gündemi haline getirmiştir. İşçiler açlık sınırının altına denk gelen maaşları ile neye yetebileceklerini şaşırılmış haldeler. Geçinemeyen emekçiler depresyona sürüklenmekte, hatta sık sık intiharlar yaşanmaktadır. Zamlar halkın yaşamını adeta bir cehennem çevirmiş durumdadır. Peki bu tablonun sorumlusu ve suçlusu kimdir? CHP ve şürekası zamların, hayat pahalılığının tüm sorumluluğunu salt AKP'ye ve onun kötü ekonomi yönetimine yıkarak bir bütün sistemi aklamaya çalışmaktadır. Oysa ki bu sorun AKP dönemine özgü değildir. Tek parti döneminden, Ecevit, Demirel, Çiller dönemlerine kadar hemen her süreçte hayat pahalılığı emekçileri canından bezdirmiş, hatta zamlar

üzerine türküler yazılmış, filmler çekilmiştir. AKP devrinde de uygulanan politikalar neticesinde özellikle 2008 yılından sonra bu sorun daha da derinleşmiştir. Bu yapının, emperyalistlere göbekten bağımlılığının doğal sonucu hayat pahalılığı ve zamlar olmaktadır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sömürü çifte bir karakter taşır. Yani bu ülkelerde yaşayan emekçiler hem emperyalistler hem de onların yerli işbirlikçileri olan komprador burjuvazi tarafından katmerli bir şekilde sömürülür. Zira komprador burjuvazi zayıf sermaye birikimi nedeniyle emperyalist burjuvaziye göbekten bağımlıdır. Üretimi gerçekleştirebilmek için gerekli olan sermayeyi yalnızca emperyalist mali oligarşiden edinebilir. Bu sebeple yarı sömürge ülkelerin hâkim sınıfları gerçekleştirdikleri artı-değer sömürüsünün önemli bir kısmını emperyalistlere aktarmak zorunda kalırlar. Bu durum komprador burjuvaziyi sömürü noktasında daha da azgın kılar. Kendi payına düşen artı-değer miktarını arttırabilmek adına işçi sınıfı üzerindeki sömürü oranını her daim daha da yükseltmeye çalışır. Bu da temelde işçilerin ücretlerinin düşürülmesi ile olur. Yarı sömürge ülkelerdeki işçi ücretleri, emekçilerin en temel ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde bile olmaz ve aç gözlü kompradorların ve emperyalistlerin sömürüyü sürekli arttırması nedeniyle işçi ücretleri de hızlı

bir düşüş eğilimi gösterir. Bu da işçi sınıfının, emekçilerin alım gücünün daima azalmasına yol açar. Bunun anlamı da hayat pahalılığının yarı sömürge ülkelerde kalıcı olmasıdır. Asgari ücretle çalışanların bir ihtiyacını giderebilmesi için düne oranla bugün daha çok çalışması gerekir. (Nitekim ülkemizde de asgari ücret her daim açlık sınırının altında belirlenmekte ve işçilerin ezici çoğunluğu asgari ücretle çalıştırılmaktadır. Bu da hayat pahalılığının ülkemiz emekçileri açısından sürekli bir sorun olmasına yol açmaktadır.) Gasp ettikleri artı-değerin büyük

bölümünü emperyalistlere bırakmak zorunda kalan kompradorlar ve tefeci-tüccar tabakasının elde ettiği kırıntıları büyütme adına yapamayacakları şey yoktur. Bir yandan işçi ücretlerini sürekli düşürürken, diğer yandan ürünlerin-metaların fiyatlarını zamlarla sürekli yükselterek kârlarını arttırmaya çalışırlar.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde krizler kroniktir. Emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşanan krizlerin faturası da esasta bu ülkelerin işçilerine, emekçilerine, ezilenlerine ödetilir. Emperyalistler krizden çıkabilmek adına yarı-sömürge, yarı-feodal üzerindeki sömürülerini arttırırlar. Bunun da halka yansması, ücretlerdeki düşüşün hızlanması, mal ve hizmetlere daha çok zam yapılması şeklinde olmaktadır. Yani yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sürekli tekrarlanan krizler, emekçilerin alım gücündeki düşüşün büyümesine, hayat pahalılığının daha da artmasına neden olmaktadır.

Bu ülkelerdeki hayat pahalılığının, zamların bir diğer önemli nedeni de üretimin dışa bağımlılığıdır. Özellikle tarımda yerli üreticilerin neoliberal politikalarla birlikte tasfiye edilmesi ve emperyalist tekellere bu alanda da bağımlı hale gelmesi nedeniyle gıda fiyatları da sürekli artmaktadır. Gübre, mazot, tohum vb. ürünlerin dışarıdan ithal edilmeye başlanması

ve bunların fiyatlarının dövizle bağlı olarak sürekli yükselmesi ile küçük çiftçiler üretemez hale getirilmiştir. Her köşe başını tutan tefeci-tüccar tabakası, kompradorlar, emperyalist tekellerle birlikte asıl kazananlar olmaktadır. Küçük çiftçiyi “terbiye etmek” amacıyla tarımda gümrük vergileri sıfırlanmakta, nohut, fasulye gibi gıda ürünleri dahi dışarıdan ithal edilmektedir. Sonuçta dışarıdan ithal ettikleri bu ürünleri piyasaya süren tüccar tabakası, fahiş kârlar elde etmektedir. Yine tüccarlar, ülkedeki küçük üreticileri ithalat sopasını kullanarak, ürünlerini oldukça ucuz, kendilerine satmaya zorlamaktadır. Çiftçiden ucuz aldıkları bu ürünleri ise, şehirlerde zincir marketlerde, hallerde fahiş fiyatlara satarak büyük vurgunlar yapmaktadırlar. Örneğin tüccar, bir liraya aldığı domatesi 4-5 liraya satabilmektedir. Sonuçta küçük üreticiler iflasa sürüklenmekte, halk yüksek fiyatlar ödemeye zorlanmakta, kazananlar bir avuç tüccar olmaktadır. Yani gıdadaki pahalılık yarı sömürge ekonomik yapının getirdiği, tefeci-tüccar tabakasının piyasaya hâkim olmasının, tarımda dışa bağımlılığın kaçınılmaz sonucu olmaktadır. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı kaynaklı üretici güçler gelişkin değildir ve de emperyalizme bağımlıdır.

Bundan dolayı var olan girdikleri -ara mallar da dahil- ithal edilmektedir, üretim aleti üreten sanayi gelişmediğinden dolayı da tamamen dışa bağımlılık vardır. Örneğin; helikopter yaptık derler ama motor ABD’den gelir, otomobil, elektronik eşya üretirler ama çipleri emperyalistlerden gelir. O esas parça olmayınca ileri montaj sanayi üretim yapamaz hale gelir. Bu emperyalizme göbekten bağımlılığın bir göstergesidir. Tarımda tüm girdiler dolara endekslidir. Doğallığında girdiler buna bağlı yükselmektedir. İthal tarım ürünlerinde gümrük vergileri sınıflarınca üç-beş tüccar büyük kârlar ederken yerli üretici, maliyetinin altında satıp zarar edeceğinden, doğallığında üretimin dışına itilmektedir.

Tanzimat Fermanı’ndan günümüze yarı-feodal, yarı-sömürge iktisadi yapı, yerli üreticiyi öldürmek, üretmez hale getirmek ve böylece bağımlılığı daha da derinleştirmektedir. Emperyalizmin tahakkümü bu şekilde kurulmuştur. Dış ticaret açığı her zaman artar. Bu paranın değerini düşürür. Bu sarmal bir şekilde alınan mallara fazla para ödeme, döviz karşısında TL’nin değersizliği kaynaklı ihracat patlaması yaratır. Halkın

ürettiği değerlerin emperyalistlere bu şekilde transferi bir tarafa, ihracat dolayısıyla iç piyasada gıda ürünleri arzı azalır. Bunun bir sonucunda ürünlerin fiyatları sürekli yükselir. Bu yapısal bir durumdur.

Özcesi tekrar pahasına bir kez daha belirtmek gerekir ki, tüm bunlar bize gösteriyor ki zamlar ve hayat pahalılığı salt AKP’nin kötü yönetimiyle, politikalarıyla açıklanamaz. Elbette AKP’nin pervasız politikaları bu sorunu daha da büyütüştür. Ancak sorun esas olarak sistemden, yarı sömürge yapıdan kaynaklanmaktadır. Bu sistem yalnızca bir avuç kompradorun, ağanın-tefecinin ve onların efendileri emperyalistlerin cebini daha da doldurması üzerine dizayn edilmiştir. Halkın ise kendi ürettiği değerlerden aldığı pay sürekli azalmakta, emekçiler daha büyük bir yoksulluğun kollarına itilmektedir. O halde zamlara ve hayat pahalılığına karşı mücadele salt bir kişiye, hükümete karşı bir mücadele şeklinde ele alınamaz. Bu mücadele doğrudan devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Hayat pahalılığı sorunu ancak yarı sömürge ekonomik yapı yıkıldığında, emperyalizme olan bağımlılık tasfiye edildiğinde çözüme ulaşabilir.

Bu noktada zam furçasının halk nezdinde yarattığı tepkiyi de göz önüne alarak, devrimcilerin de sorunu daha çok gündeme alması, politika üretmesi gerekir. Zamlara karşı dernekler kurma, mitingler, halk toplantıları düzenleme gibi seçenekleri gündeme almamız. Ancak bu faaliyetlerin, çalışmaların hiçbirisi genel iktidar mücadelesinden kopuk ele alınmamalıdır. Zamlara hayat pahalılığına karşı mücadele, devrim mücadelesinden kopuk olarak ele alındığında, nesnel olarak hâkim sınıflara hizmet edilmiş olunur. Zira zam ve hayat pahalılığı gibi gündemler, hâkim sınıf kliklerinin birbirine karşı verdikleri mücadelede sıklıkla bir manivela olarak kullanılmıştır. Bu sorunun derinleştiği dönemlerde, halkı soymaya öncülük eden, yani hükümet olan klik genellikle iktidardan hâkim sınıflarca uzaklaştırılır. Tüm suç bu kliğin sırtına yüklenerek ve onu iktidardan tasfiye ederek, sistem aklanmaya, halkın öfkesi düzen içinde tutulmaya çalışılır. Dolayısıyla devrimcilere düşen görev bu sorunu yaratanın sistem olduğunu ve kurtuluşun devrimde olacağını halka anlatıp, hâkim sınıfların sinsiz planlarını akamete uğratmaktır.

Sendika üyelerini işten çıkaran Yemeksepeti’ni boykot kararı

HABER MERKEZİ- Türkiye Devrimci Kara, Hava ve Demiryolu İşçileri Sendikası’na (Nakliyat-İş) üye oldukları gerekçesiyle Yemeksepeti firmasındaki işlerine son verilen işçiler için İstanbul Şişli’de bulunan Yemeksepeti Genel Merkezi binası önünde açıklama yapıldı. Tüketici Birliği Federasyonu (TBF), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB) tarafından yapılan açıklamaya çok sayıda kişi katıldı. Açıklamada, “Halkımızı işçi ve sendika düşmanlığı yapan Yemeksepeti’ni boykota çağırıyoruz” yazılı pankart açıldı. Açıklamada sık sık “Direne direne kazanacağız” ve “Yaşasın işçilerin birliği” sloganları atıldı.

6 BİN İŞÇİNİN HAKKINA ENGEL

TBF Genel Başkanı Mehmet Bülent Deniz, Nakliyat-İş Sendikası yetkililerinin kendilerine, “Adı geçen firmada çalışan yaklaşık 2 bin civarında taşımaya işçisinin sendikaya üye oldukları, ancak firmanın sendikal örgütlenmenin önünü kesmek amacıyla işyeri kodunu değiştirdiği, sendikal örgütlenme çalışmalarını yürüten

emekçilerin işten atıldıkları, işyeri kodunun usulsüz işlemlerle değiştirildiği, yaklaşık 6 bin civarında işçinin demokratik haklarının ellerinden alınmak istendiği” bilgisini paylaştığını aktardı.

BOYKOT KARARI

Sendikanın iddiaları üzerine firmayla görüşmek istediklerini ifade eden Deniz, firmanın bu talebi görmezden geldiğini kaydetti. Deniz, “Salgın zamanında motokurye olarak çalışan emekçilerin, o günlerdeki mesailerini toplumsal hafızamızdadır, Bu nedenle Yemeksepeti emekçilerinin dayanışma içerisindeyiz. Bu dayanışma kapsamında, Yemeksepeti firmasına yönelik olarak boykot kararı alınmıştır” diye konuştu.

Firma tarafından sendikal örgütlenmeye yönelik tutum değişinceye kadar tüketimden gelen güçlerini kullanacaklarını ve firmadan alışveriş yapmayacaklarının altını çizen Deniz, “Tüketici tercihleriyle çok kazanan firma haline dönüşen Yemeksepeti’nin, bu kez tüketici boykotu ile karşı karşıya kalacağı ‘zor’luğu dikkate alması ve emekçilere uyguladığı ‘zor’dan vazgeçmesi için uyarıyoruz” dedi.

ENAG’a göre enflasyon yüzde 19,58 değil yüzde 44,7

HABER MERKEZİ- ENAG, eylül ayında enflasyonun yüzde 2,89 oranında artarak, yıllık yüzde 44,7 olduğunu hesapladı.

Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) 12 aylık enflasyonu yüzde 44,7 olarak hesapladı. Buna göre eylül ayındaki artış yüzde 2,89.

Bu ay ilk defa senelik enflasyon verisi yayınlayan ENAG’a göre TÜİK alt

grupları gösterge olarak alındığında en çok aylık düşüş yüzde 13,09 ile ‘lokanta ve oteller’, en çok yükseliş ise yüzde 13,45 ile ‘giyim ve ayakkabı’ kaleminde görüldü.

ENAG-özellikli ürün grubu enflasyon hesaplamasına göre, aylık en fazla düşen grup yüzde 13,96 ile ‘fast food’, en fazla yükselen grup ise ‘diğer kıyafet’ ürün grubu oldu.

TÜİK’e göre ise enflasyon eylülde yüzde 1,25 artarken yıllık bazda yüzde 19,58.

'EN ÇOK KADINLARIN İHTİYACI VAR HAKLARINA SAHİP ÇIKMAYA'

Tekirdağ Çerkezköy'de bulunan İndomie Adkoturk fabrikasında çalışan işçilerin grevi devam ediyor. Çoğunluğu kadın işçilerden oluşan fabrikanın önünde 90'a yakın işçi grevde ve bu işçilerin yine büyük bir bölümü kadın. Kadınlar, grevin sürdürücüsü olarak hem toplumsal baskıya hem de fabrikadaki mobbing ve tacize başkaldırdıklarını ifade ediyorlar. İşçilerden Nurdan Bolat ve Sevcan Dervişoğlu ile grev sürecine dair röportaj gerçekleştirdik.

İndomie Adkoturk işçisi ve Tek Gıda-İş fabrika sorumlusu Sevcan Dervişoğlu, "3 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. Sendika temsilcisi olarak atandığım bilgisi fabrikayla paylaşılınca işten çıkarıldım. Fabrikanın ilk işten çıkardığı işçilerden biriyim yani. İşten çıkarıldıktan sonra geri dönmek için yaptığımız direniş yaklaşık 130 gün sürdü. Arkasından zaten 23 Ağustos'ta greve çıktık. Bunun ardından da grevimizi duyurmak mücadelemizi geliştirmek için girişimlerimiz oldu. Buna rağmen ilgili kurumlardan herhangi bir çözüm girişimi olmadı" dedi.

YENİ DEMOKRASİ — NEDEN İŞTEN ÇIKARILDINIZ?

SEVCAN DERVİŞOĞLU — İlk olarak sebep sendikalı olmaktı tabii ki. Beni işten çıkarmaları şöyle gelişti: Sendika yetki aldığı anda, içerde örgütlenmeye başladığımızda ben de temsilci atanmıştım. Bunun öğrenilmesinin ardından da zaten sendikalı işçilere düşman olan fabrikanın hedefi haline geldim. Pandemi döneminde işçileri işten çıkarma yasağı olmasına rağmen beni "hijyen kurallarına" uymadığım gerekçesiyle Kod-29'dan çıkışı verdim. İlk önce tutanak imzalatmaya çalıştılar. Ben bunu kabul etmeyince de alanda yetkili olmayan güvenlik ekibinden 3 kişiyi bana göndererek iş akdime son verildiği bildirildi. Tehditvâri şekilde fabrikeyi terk etmem istendi. Süreç böyle gelişti. Yani ilk çıkarılan 8 kişiden biri bendim. Benden birkaç gün önce de diğer temsilci işçiyi işten çıkarmışlardı. Yani sendikal olduğunu düşündükleri işçileri tek tek Kod-29 bahanesiyle işten çıkardılar. Bunu da diğer işçileri korkutmak, sendikadan uzaklaştırmak için yaptılar. Şunu da söylemek gerekir, bu yaşananlardan önce de zaten sendikal baskı vardı. İçerideki insanları takip

etmek, mobbing, e-devlet şifrelerini zorla alıp sendikaya üye mi değil mi diye kontrol etmek, tacizler, senesi dolan işçinin tazminatı ödememek için işten soğumasını sağlamak (yani ona baskı yapmak, esnek çalıştırmak ve yıldırma) vs. vardı. İşçilerin Whatsapp kare kodlarını okutarak mesajlarına bile baktılar burada. Posta başlarına yakın kişileri, hedefe aldıkları işçilerin peşine taktılar; işçilerin gizli fotoğraflarını çektiler. Bir nevi işçiler arasında güvensizlik yaymayı da hedeflediler. Özetle bu sürecin sonucunda 8 kişi işten çıkarıldık ve arkasından devamı da geldi; sendikal baskı, mobbing hala da devam ediyor.

YD — DİRENİŞ NE ZAMAN BAŞLADI?

DERVİŞOĞLU — İlk 8 işçinin çıkarılmasının ardından direniş başladı. Fabrika önünde ses cihazımızla eylemler yaptık. Bizden sonra gruplar halinde işçiler çıkarılınca direnişimiz de büyüdü. 130 günlük direnişin arkasından da 23 Ağustos'ta greve çıktık. Şu anda da grevimiz devam ediyor, inançlıyız, kazanacağımızı biliyoruz.

İçeride de üyelerimiz var fakat baskı çok yoğun olduğu için işçiler de te-

reddütler yaşıyorlar. Örneğin patronun, "gittiğiniz hiçbir yerde iş bulamazsınız, hepinizi fişleriz", "hepinize dava açarız" yönünde bir baskıları var. Çevredeki fabrikaların patronlarıyla iş birliği içinde olduklarını biliyoruz. Buna rağmen 90 kişiye yakın işçiyle grevimizi sürdürüyoruz.

'YENİ GELEN HER İŞÇİ MÜCADELEYE GÜÇ KATTI'

Direniş sürecinin aslında sendikanın yetkiyi almasının ardından başladığını belirten Adkoturk işçisi Nurdan Bolat, "İşçi çıkarma yasağı varken 21 işçiyi Kod-29'dan çıkarıldı. Ben de 30 Haziran'da çıkarıldım" dedi.

NURDAN BOLAT — İşten çıktıktan sonra sosyal medya hesapları kurduk. Yeni gelen her işçi mücadeleye güç kattı burada. Daha sonra grev kararı aldığımızda fabrikada bin bir türlü ayak oyunları döndü. İşte piknikler düzenlendi, kahvaltılar düzenlendi, işçilerin aklını çelmeye ve sendikal mücadeleden ve bizden uzaklaştırmaya çalıştılar. Bütünüyle göz boyama. Bununla birlikte 270 işçi, grevden önceki gece fabrikaya çağrılıp paletler üzerinde yatırıldı. Greve katılmamaları yönün-

de çeşitli tehdit ve baskıya maruz bırakıldı işçiler. Grevin başladığı gün de dışarı çıkarılıp tekrardan içeri girişleri yapıldı. Biz de ilk gün katılımın az olmasına üzülmüştük, 60 kişiydik fakat şimdi 90'a yakınız. Bugün direnişimizin 39. Günü. Direnişle beraber 169 gündür buradayız. Kazanacağımıza inanıyoruz.

Sendikalı olmak Anayasa'nın verdiği bir hak. Burada şöyle bir problem de var devlet yasaları uygulamıyor. Burada haksızlığa uğradık, grev günü çevik kuvvet polisiyle karşılaştık. Grev yasal bir haksızlığa çevik kuvvetin burada ne işi var. İşçiler nasıl oluyor da rehin alınıyor? Karşımızda çok engel var fakat biz inşallah bu grevi zaferle taçlandıracağız. Öyle umuyoruz ve inanıyoruz. Bu sendikayla içeri gireceğiz.

'EN ÇOK KADINLARIN İHTİYACI VAR HAKLARINA SAHİP ÇIKMAYA'

Bize moral verecek birçok etkinlik yapıyoruz grev alanında, şarkı söyleyip oyun oynuyoruz mesela. Servis zamanı arkadaşlarımız içeri girdiğinde onları burada sloganlarla karşılıyoruz. İstiyorum ki içerideki bütün kadın arkadaşlarım özellikle kadın arkadaşlarım çünkü hem işyerinde emekçi hem evde emekçi en çok onların ihtiyacı var haklarına sahip çıkmaya. Kendi haklarının farkında olsunlar istiyorum. Biz onların sesi olmaya burada devam edeceğiz. İnanıyorum ki bir gün hepsi bu kapıdan çıkıp gelip yanımızda duracak.

YD — EKLEMEN İSTEDİĞİNİZ BİR ŞEY VAR MI?

BOLAT — Bu grev alanında olmak burada hakkımızı savunmak bambaşka bir duygu. İlk fabrikam, ilk defa işten çıkarıldım ve hiç hak etmediğim bir şekilde Kod-29 ile çıkarıldım. İnsan burada kendi hakkını ve sınırlarını kendi belirleyebiliyor. Çünkü ben aile çevremden de baskı aldım. Hani sen bir kadınsın ne işin var o kadar erkeğin arasında diyenler gibi. Ama ben burada çalışıyorum eğer burada çalışıyorsam burada hakkımı da ararım. Grev yasal bir hak. O yüzden yeri geldi çok zorlandığımız zamanlar oldu yalan yok ama şimdi bir kulağımızdan giriyor diğerinden çıkıyor çünkü çok netiz. Haklı olduğumuzu biliyoruz. Buradayım ve bu saatten sonra hangi fabrikaya gidersem gideyim hakkımı bileceğim.

Sendikalaşan Uğur Tekstil işçilerinin tamamı işten atıldı

HABER MERKEZİ- Urfa'da DİSK Tekstil'in bir süre önce yetki aldığı, 300 işçinin çalıştığı Uğur Tekstil'de sendika ile sözleşme yapmaya yanaşmayan patron, bütün işçileri Kod-18 (işin sona ermesi) ile işten atarak fabrikayı kapattı.

Açıklama yapan sendika ve işçiler, "Bu fabrikaya üretim yaptırılan uluslararası markalara, taraf oldukları uluslararası sözleşmeleri ve işçi haklarını ayaklar altına alan ve büyük bir işçi kıyımına imza atan Uğur Tekstil işverenini derhal uyararak bu tutumundan vazgeçmesini sağlamaya, aksi takdirde gerekli yaptırımları uygulamaya çağırıyoruz" dedi.

"MEVSİMLİK İŞÇİ DEĞİLİZ"

Konuyla ilgili yazılı açıklama yapan DİSK Tekstil ve sendika üyesi Uğur Tekstil işçileri, "Bugün itibarıyla Uğur Tekstil'de çalışan bütün üyelerimize SGK'den gönderilen SMS mesajlarıyla işlerine son verildiği bilgisi gelmiştir. İşçiler, Kod-18 ile, yani belirli süreli sözleşmeyle ve mevsimlik çalışılan işlerde işin sona ermesi durumunda uygulanan

maddeden atılmışlar. Oysa bu fabrikada çalışan işçiler mevsimlik veya belirli süreli sözleşmeyle çalışan işçiler değildir" denildi.

"SENDİKA TASFİYE EDİLMEK İSTENİYOR"

Açıklamada, fabrikada örgütlenme çalışmaları başladığı günden beri işverenin baskı, tehdit, mobbing, istifa ya zorlama vb. her yöntemi denediği vurgulanarak "Uğur Tekstil işvereni şimdi de fabrikayı kapattığını söyleyerek bütün işçileri toplu şekilde ve yasa dışı bir yöntemle işten atarak bu yolla sendikayı işyerinden tasfiye etmek istemektedir" diye belirtildi.

Uğur Tekstil patronu ve müdürlerinin, sendikanın yetki almasından bu yana işçilere sürekli "Sendikayı asla kabul etmeyeceğiz, eğer sendikadan istifa etmezseniz fabrikayı kapataca-

ğız" şeklinde tehditlerde bulunduğu aktarıldı.

"MARKALAR İÇİN YASA DIŞI FASON ÜRETİM YAPILACAK"

Açıklamada işverenin bir süre fabrikayı kapalı tutup kapandı görüntüsü vereceği ve bu süre zarfında markalara yasa dışı şekilde fason üretim yapacağı öne sürülerek, "Böylece fabrikadaki sendikali işçileri ve sendi-

kal örgütlenmeyi tasfiye etmek istemektedir" denildi.

YAPTIRIM ÇAĞIRISI

Fabrikadaki bütün üyeleriyle birlikte bu işçi kıyımına ve sendika düşmanlığına karşı sonuna kadar direneceklerini vurgulayan sendika, açıklamasını şu çağrıyla sonlandırdı:

"Bu fabrikaya üretim yaptırılan uluslararası markalara, taraf oldukları uluslararası sözleşmeleri ve işçi haklarını ayaklar altına alan ve büyük bir işçi kıyımına imza atan Uğur Tekstil işverenini derhal uyararak bu tutumundan vazgeçmesini sağlamaya, aksi takdirde gerekli yaptırımları uygulamaya çağırıyoruz."

JANDARMA ENGELİ

İşten atılan işçilerin 4 Ekim'de fabrika önünde yapacağı açıklama jandarma tarafından engellendi.

Fabrikaya giden birçok yere kontrol noktası kuran jandarma ekipleri işçileri fabrikaya yanaştırmadı.

İşçiler jandarma ablukasına sloganlarla tepki gösterdi.

İşten atılan Tay Tekstil işçileri hakları için eylemde

HABER MERKEZİ- Zara'nın taşeron firması Tay Tekstil'de gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan yaklaşık 30 işçi haklarını talep ediyor.

İspanya'da kurulan ve bünyesinde hazır giyim şirketlerini barındıran uluslararası Inditex grubunun ana markası Zara'nın Türkiye'deki taşeron firmalarından biri olan Tay Tekstil'de ücretsiz izni kabul etmemeleri üzerine gerekçesiz şekilde işten çıkarılan 30'a yakın işçi, direnişlerinin üçüncü gününde Sultan-gazi Cebeci Mahallesi'nde bulunan Tay Tekstil'in önünde eylem yaptı.

"Zara'nın taşeronu Tay tekstil bizi işten attı, haklarımızı istiyoruz" pankartı açan işçiler sık sık, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Tay tekstil işçisi kazanacak" sloganları attı. Kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, bu ayın maaşlarının yatırılması, işten çıkarılmanın istifa gibi gös-

terilmemesi taleplerini yineleyen işçiler, talepleri karşılanana kadar direnmeye devam edeceklerini vurguladı.

İşçiler, buradaki eylemin ardından Levent'te bulunan Zara Türkiye Ofisi önüne geldi ve burada da gerçekleştirdikleri eylemle haklarını talep etti.

Tekstil İşçileri Güç Birliği Derneği üyesi Derya Koca, taşeron firmasının yaptığı işçi kıyımından Zara'nın da sorumlu olduğunu belirterek işçilerin taleplerinin kabul edilmesi için işverenlere çağrıda bulundu. Derneğin avukatlarından Engin Kara da, telefonla ulaştığı Zara firmasında yetkililerin bulunmadığı cevabını alması üzerine yaptığı açıklamada, işçilerin haklarını savunmaya devam edeceklerini söyledi.

Demiryol-İş Sendikası İzmir Metro'ya grev kararı astı

HABER MERKEZİ- İzmir Metro'da 627 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri tıkanınca, alınan grev kararı iş yerlerine asıldı. Grevin uygulanacağı tarihin ise ayrıca duyurulacağı ifade edildi.

İzmir ulaşımının önemli unsurlarından İzmir Metro'da toplamda 627 çalışanı kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşa sağlanamadı. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin şirketlerinden İzmir Metro A.Ş. ve işveren sendikası Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası (SODEM-SEN) ile metro ve tramvayda yetkili olan

Demiryol-İş Sendikası arasında gerçekleşen görüşmelerde 69 maddeden ücretle ilgili 9'unda uzlaşamayınca, işçiler İzmir Metro A.Ş. önünde eylem yaptı.

İzmir Metro A.Ş. önüne pankartlarla gelen

işçiler, sloganlar atarak toplu iş sözleşmesinin imzalanmamasına tepki gösterdi. Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin 6 Temmuz 2021'de uyuşmazlıkla sonuçlandığını açıklayan Demiryol-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Hamdullah Giral, "İzmir Çalışma ve İş Kurumu Müdürlüğüne atanan resmi arabulucu ile yapılan toplantılarda da bir sonuç alınamamıştır. Haklı taleplerimiz kabul edilmediği için 6156 Sayılı Kanun hükümleri gereğine, sendikamız grev kararı almak zorunda bırakılmıştır" dedi.

“Çürümüş Sömürü Düzenine Karşı Hep Birlikte Mücadele Etmek Zorundayız”

Pandemi krizi tüm dünyada sömürüyü artırırken okulların kapanması nedeniyle milyonlarca öğrenci eğitimin uzaktan olması nedeniyle değişik iş kollarında üretime katılmak zorunda kaldı. Zorunda diyoruz çünkü ağır yoksulluk ve sömürü koşullarında ailelerinin yükünü hafifletmek adına bu süreçte öğrenciler çoğunlukla ucuz iş gücü olarak çalıştılar. Dünya genelinde 160 milyon çocuk çalışmak zorunda. Türkiye’de son verilere göre 720 bin çocuk işçi var. Çalışan çocukların çoğunun eğitime erişimi yok ve yasa dışı çalıştırılıyor. Kayıt dışı çalışmanın yoğun olması nedeniyle sayının 720 bin üzerinde olduğu değerlendiriliyor.

Çoğu “çocuk işçi” olarak değerlendirilen öğrencilerden Nazif ile zorlu çalışma şartları, emek süreci ve sömürü üzerine röportaj yaptık. Antakya’da çalışan Nazif’in aktarımları vahşi sömürü düzeninin genç bedenler üzerinde nasıl yükseldiğinin çarpıcı bir örneği.

Merhaba Nazif, sen de pandemi sürecinde çalışmak zorunda kalan öğrencilerdensin. Bu süreçte binlerce öğrenci senin gibi ailesine maddi katkı sağlamak adına ağır işlerde ucuz iş gücü olarak çalıştı. İlk olarak bize çalışma koşulların hakkında bilgi verir misin?

Merhaba ben Nazif. 17 yaşındayım. Antakya/Samandağ doğumluyum ve burada yaşıyorum. Birçok arkadaşım gibi ben de hem okumak hem de çalışmak zorundayım. Kendimi bildim bileli de durum böyle. O yüzden ilk kaç yaşımda çalışmaya başladım hatırlamıyorum. (Gülüyor) Ekonomik krizin etkilerinin tüm halk üzerinde hissedildiği bir süreçte çalışmak dışında başka seçenek kalmadı bana. Birçok arkadaşım dershaneye gidip sadece üniversite sınavına odaklanmışken ben aynı zamanda çalışmak zorundayım. Bu da benim gibi birçok öğrenci gibi ciddi bir “fırsat eşitsizliği” aslında. Biraz da çalışma koşullarımdan bahsederseniz: Ben bir asansör şirketinde montaj elemanı olarak çalışıyorum. Sıfırdan asansör kurulumu yapıldığı için oldukça ağır bir iş. Şirke-

tin oluşturduğu ekipte yeterli çalışan sayısının olmaması iş yoğunluğunu artırıyor. Az sayıda çalışan da şirketin daha fazla kâr için tercih ettiği bir yöntem. Günde minimum 10, maksimum 12 saat çalışıyoruz. İş yoğunluğuna bağlı olarak tatil günümüz olan pazar günü de “zorunlu” mesai denilerek çalıştırılıyor.

Çalışma saatleri bu şekilde olunca kendimize zaman ayıramıyoruz. İş dışındaki sosyal yaşantımız da bu sebeple varla yok arasında diyebiliriz. Bu kadar yoğunluk içerisinde üniversite sınavına çalışma konusuna değinmek bile mümkün değil. Oldukça az olan vakitte sınava hazırlanmaya

naklı kimse bunu çalışma ortamında dillendiremiyor. Burada feodalizmin ciddi etkisi var. Hem çırak denilerek asgari ücretin de altında bir ücret veriliyor hem de akrabalık bağlarından kaynaklı bu sorun dile getirilemiyor.

Türkiye, dünyada iş cinayetleri noktasında zirvede. Milyonlarca işçi ise iş güvenliğinden yoksun bir biçimde çalışmak zorunda. Asansör işi de bilindiği gibi oldukça riskli bir alan. Bu meslekte iş cinayeti riski nedir? Gerçekleşebilecek iş kazalarına karşı şirket gerekli önlemleri alıyor mu?

Oldukça riskli bir iş kolu. Ufacık bir hata bizi ölümlerle burun buruna geti-

önemli bir yerde duruyor. İşçiler arasında sendikalı olan var mı?

Bırakalım sendikayı güvencesiz çalışma ciddi bir sorun. Çıraklar sigortasız, diğer çalışanlar sigortalı olarak çalışıyor. Herhangi bir sendikaya üyeliği olan işçi yok. Cumartesi günleri iş çıkışında toplanıp patronla görüşüyoruz, sıkıntılarımızı orada dillendiriyoruz. Bu sorunları çözme de patronun inisiyatifine kalıyor. Fakat işten atılma çekincesi sorunlarımızı net bir şekilde ortaya koymamıza engel oluyor. Elbette sendikalı olsaydık durum böyle olmazdı. Asansör işinde ekip odaklı çalışıldığı için sendikal çalışma yapmanın koşulları da zor oluyor.

Pandemi sürecinde milyonlarca emekçi ölüm ve hastalık pahasına çalıştırıldı. Evde kal telkinleri emekçiler için rafa kaldırıldı adeta. Siz asansör işçileri olarak ne gibi sıkıntılar yaşadınız?

Buradaki en önemli sıkıntı kapanma dönemlerinde bile apartmanlara gidip çalışmaya devam etmemizdi. Salgın hastalığa karşı ne aşı vuruldu ne de dezenfektan ihtiyacımız karşılandı. Sadece maskeyle önlem alabiliyorduk. Tam kapanmalarda dahi çalışmak zorunda kaldık. Sürekli yakın çalışmamızdan kaynaklı salgın riski de yoğundu. Pandemide milyonlarca işçi gibi biz de önlem alınmaksızın sırf

“çarklar dönsün” diye çalıştık. Sistemin çıkarları söz konusu olunca işçilerin hayatının bir öneminin olmadığını pandemide net olarak gördük.

Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

Bizim gibi zor koşullar altında çalışan milyonlarca işçi-emekçi var. Bu çürümüş çalışma koşullarını yok etmek istiyorsak, çürümüş sömürü düzenine karşı hep birlikte mücadele etmek zorundayız. Çünkü bu mücadelemizin sonucunda sömürü düzeni, sömürücülerle birlikte tarihe karışacağını biliyoruz.

Yeni Demokrasi’ye de biz genç işçilerin sesini duyurduğu için teşekkür ediyoruz.

çalışıyorum.

Bu sömürü çarkı içerisinde bir avuç asalak zenginliklere sahipken “zenginlikleri” emekçilerin alinteri üzerinden yükseliyor. Sen de bu kadar yoğun çalışma koşullarında emeğinin karşılığını alabildiğini düşünüyor musun?

En son da söyleyeceğimi en başta söyleyeyim: Tabi ki hayır. Maaşlarımızı şirket belirliyor. Usta-kalfa-çırak olma durumuna göre işçiler arasında maaş farkı oluyor. Çırak olmamdan ötürü aldığım maaş asgari ücretin de altında. Bu çalışma koşullarına göre emeğimin karşılığını aldığımı düşünmüyorum. Kaldı ki asgari ücretle çalışan diğer işçilerle bu durumdan rahatsız fakat patronun akrabalarının bizimle beraber çalışmasından kay-

ıyor. Apartman boşluğundaki iki demir üzerinde dengede durarak işimizi icra etmeye çalışıyoruz. Ortalama bir apartmanın dört katlı olduğunu düşünürsek olası bir düşme durumunda kurtulmak oldukça zor. Elbette ki gerekli iş güvenliği önlemleri alındığında her iş kolunda olduğu gibi burada da risk azaltılabilir. Ancak çalıştığım yerde bir halat bile bize çok görülüyor! Sadece bizim şirket değil genel olarak Antakya’da asansör işçileri için önlem alan şirket yok. Kelle koltukta çalışmaya mâhkumuz anlayacağınız. Patronlar da iş güvenliği gibi konulara para harcamak istemiyor. Böylesi onların işine geliyor.

Bildiğin gibi işçilerin hakları ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için sendikalar ve esasta örgütlenme

Munzur Üniversitesi öğrencileri "barınma" talebiyle eylemde

HABER MERKEZİ- Munzur Üniversitesi öğrencileri, yaşadıkları barınma sorununa dikkat çekmek amacıyla üniversite yemekhanesi önünde bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. Açıklamada "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Rektör dışarı" sloganları atıldı.

Öğrenciler adına açıklama yapan Damla Çınar, Türkiye'de olduğu gibi

öğrencilere destek olmaya ve sahip çıkmaya çağırıyoruz" diye konuştu.

"REKTÖR UBEYDE İPEK İLE GÖRÜŞMEDEN BURADAN AYRILMAYACAĞIZ"

Yapılan basın açıklamasının ardından öğrenciler, slogan ve alkışlarla rektörlük binasına doğru yürüyüşe geçti. Rektörlük binasına gelen öğrenciler, "rektör dışarı, öğrenciler burada" sloganı attı.

Rektörlük önünde bir süre oturma eylemi gerçekleştiren öğrenciler, rektörün kendileri ile görüşmemesi üzerine rektörlük kapısına yöneldi. Polis ve özel güvenlikçiler tarafından önleri kapatılan öğrenciler, Rektör Ubeyde İpek ile görüşmeden bina önünden ayrılmayacakları belirtti. Birkaç öğrenci ile makam odasında görüşmek isteyen rektörlüğün talebini kabul etmeyen öğrenciler, "Ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganı attı.

Munzur Üniversitesi öğrencilerinin de barınma sorunu yaşadığını belirterek, yurtlarda yer olmaması nedeniyle yedek öğrencilerin apar topar yurtlardan çıkarıldığını söyledi.

"DERSİM HALKINI ÖĞRENCİLERE DESTEK OLMAYA VE SAHİP ÇIKMAYA ÇAĞIRIYORUZ"

Üniversitede açılan ek kontenjanlarla birlikte barınma sorunun daha da artacağını belirten Çınar, "Bu sorun özünde Munzur Üniversitesi rektörünün plansız bir biçimde kent gerçeklerinden habersizmiş gibi sürekli olarak kontenjan arttırmaya büyüme ve gelişme olarak gören anlayışından kaynaklı bir yönetim krizidir. Yaşanan barınma krizine karşı kampüste yapılan konutların öğrencilere tahsis edilmeli. Rektörlüğün öğrencilerin en temel hakkı olan eğitim için harekete geçmesi ve Dersim halkını

Ardından öğrencilerle görüşmeyi kabul eden rektör İpek, aşağı indi. Öğrencilerin barınma soruna dair çözüm sunmak yerine üniversitenin peyzajı hakkında konuşan ve en güzel kampüse sahip olduklarını ifade eden rektör İpek'e öğrenciler, "Bunlar bizim sorunumuz değil, propaganda yapmayın" diyerek tepki gösterdi. Öğrencilerin barınma sorununa ilişkin herhangi bir çözüm önerisi sunamayan Rektör İpek, öğrencilerce yuhalanınca konuşmasını kesip makamına çıktı. Rektörün gitmesine tepki gösteren öğrenciler, alkışlar eşliğinde "rektör istifa" sloganı atarak rektörlük binasından ayrıldı.

Üniversite Öğrencileri: Haklarımızı alana kadar direneceğiz

HABER MERKEZİ- Üniversite Öğrencileri, barınma hakkına ilişkin İstanbul Üniversitesi'nin ana kapısının bulunduğu Beyazıt Meydanında basın açıklaması yaptı.

"Barınma hakkımızı alacağız" yazılı pankartın açıldığı eylemde; "Sarayda bin oda, öğrenciye yurt yok", "Öğrencinin yurdu direniştir", "Kampüsler direnişe çağırıyor", "Örgütlen güçlen" sloganlarının öne çıktığı dövizler taşındı.

'DİRENECEĞİZ'

Barınma haklarının ellerinden alındığını kaydeden öğrenciler, geçinemediklerinin altını çizdi. Öğrenciler birleşik mücadele ve dayanışmayla direnişe devam edeceklerini söyledi.

Yurt ücretlerinin fahiş fiyatta olduğunu ancak devletin 650 lira burs verdiğini ve daha hayata atılmadan faizli fiyatıyla bu paranın kendilerinden geri alındığını kaydeden öğrenciler, bu sorunun toplumun tamamının olduğunu da vurguladı.

Basın metnini okuyan Mısra Sapan, 2 yıllık kriz sürecinde uyguladıkları virüsle alakası olmayan yasak politikasının, iktidar için sadece krizden kârlı çıkmanın bir stratejisi olduğunu söyledi.

Sapan, şu talepleri sıraladı:

-Dört duvarı ve bir çatısı var diye 'ev' denilen yerlere fahiş kira ücretleri istendiğine tanık oluyoruz. Derhal, kira üst sınırı belirlenmelidir.

-Enflasyon ve yurt, kira, yemekhane ücretlerine uygulanan zam dikkate alınarak KYK bursları bir öğrencinin temel ihtiyaçlarını karşılayabileceği şekilde artırılmalıdır.

-Bu süreçte yüzlerce öğrencinin KYK yurtlarına yerleşemediğine tanık olduk. Bölgelerdeki öğrenci sayısı ve yurt sayısı dikkate alınarak KYK yurt kapasiteleri artırılmalıdır.

-Yurtlar, öğrencilerin rahat, sağlıklı ve güvenli bir şekilde yaşayabileceği şekilde organize edilmeli; yurtların niteliği artırılmalıdır.

-Öğrencilerin ev bulabilmesi, evin ihtiyaçlarını giderebilmesi olanaksızdır, öğrenci evleri desteklenmelidir.

Direnmedikleri sürece haklarını alamayacaklarını söyleyen Sapan, "Haklarımızı almanın tek yolunun iktidarın saldırılarına karşı birlikte direnmek, örgütlü mücadeleyi büyütmek olduğunu biliyoruz" diye konuştu.

Açıklamanın ardından öğrenciler foruma geçti.

'Barınamıyoruz' eylemine katılan öğrenciler fişlendi

HABER MERKEZİ- Uşak'ta lise öğrencisi Ö.E. üniversiteli arkadaşlarına destek vermek amacıyla şehirdeki

"Barınamıyoruz" protestosuna katıldı. Eylem günü polisler tarafından Genel Bilgi Toplama (GBT) işlemine tabi tutulan gencin birkaç gün sonra okuduğu liseye sivil polisler gelerek okul müdürüyle konuştu. Okul müdürünün kendisiyle görüştüğünü belirten Ö.E'nin aktardığına göre polisler, müdüre "Okulda solcu var, dikkatli olun" dedi. Annesinin de arandığını söyleyen Ö.E., "Annem korkmuş, bana da kızdı ve 'Neden böyle şeylerle uğraşıyorsun' dedi. Ben de kötü bir şey yapmadığımı,

üniversiteli arkadaşlarımın hakkını aramak istediğimi söyledim. Elimden geldiğince desteğe devam edeceğim" dedi.

KHK'LI AKADEMİSYENİN AİLESİNİ DE ARADILAR

Polisin aradığı kişiler arasında öğrencilere desteğe giden 30 yaşındaki mühendis Özcan Gülhan'ın ailesi de var. KHK ile ihraç edilen Gülhan, "Geçen pazartesi günü Bornova'daki öğrencilerin parktaki eylemlerine destek oldum. Kimliklerimiz polisler

tarafından toplandı. Ertesi gün annemi arayıp 'Oğlunuz terörle iltisaklı kişilerle beraber. Oğlunuza sahip çıkın yoksa başına kötü şeyler gelebilir ileride' demişler. Annem de paniklemiş doğal olarak. İşin komik yanı, ben 30 yaşında bir mühendisim ve İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nde araştırma görevlisiyken 2017'de Barış İçin Akademisyenler bildirisine imza attığım için ihraç edildim. Terörist dedikleri çocukları tanıyorum. Hepsi normal öğrenci" dedi.

Devlet Yönetiminde Değişim İşaretleri ve HDP'nin Barışa Çağrı Deklarasyonu

Kürt ulusal sorununda çehresi yeni kendisi eski tartışmalar bir kez daha cereyan ediyor. Son dönemde "Kürt sorunu var mı yok mu", "muhatap kim" başlıklarıyla ortaya atılan ve HDP'nin ve faşist düzen partilerinin her birinin söylem geliştirdiği tartışmalar hızlanan bir sürecin işaretiydi. CHP başta olmak üzere düzen muhalefetindeki siyasi partilerin daha 'cesaretli' açıklamalar yaptığı görülüyor. AKP-MHP iktidar blokunun her bakımdan alarm verdiği, özellikle ekonomi ve dış politikada sorunlar yumağına gömüldüğü koşullarda devlette bir yönetim değişimi birçok siyasal güç tarafından kaçınılmaz görülüyor. Buna göre de söylem geliştiriliyor, algı yönetiliyor ve hazırlık süreci işletiliyor. Son ABD ziyaretinde, bırakalım ABD Başkanı Biden'ı, doğru düzgün bir muhataplık kuramayan ve buna sitemkâr bir üslupla Rusya'yla olumlu ilişkileri adres gösteren Erdoğan, aslında içinde bulunduğu ötelenmeyi de ilan ediyordu. Dünyadan ciddi gelişmelerin işaretlerinin geldiği, ABD başta olmak üzere büyük emperyalist güçlerin kapsamlı politika değişikliklerine gittiği bir dönemde Türkiye gibi yarı sömürge ülkelerde çalkantıların olması eşyanın tabiatı gereğidir. Bu nedenle AKP'nin ve Erdoğan'ın içinde bulunduğu durumu, iç koşulların dış koşullarla da çakışması olarak değerlendirmek mümkündür. İçte yıpranan ve artık yönetmekte zorlanan AKP-Erdoğan, dışarıda da ABD ve Batılı emperyalistler nezdinde artık devam etmesini cesaretlendirecek bir karşılık bulamamaktadır. Bu nedenle AKP-Erdoğan'ın cesaretsizliğinin düzen muhalefetinin 'cesaretiyle' aynı içerik ve büyüklükte olduğunu söylemek yanlış olmaz.

CHP'nin söylemlerindeki 'cesaret' artışının en önemlisi Kürt sorunu ile ilgili oldu. AKP'nin anti-propagandasının hedefi olmamak, sağ-muhafazakâr ve milliyetçi oyları kaybetmemek gibi kaygıların ağır bastığı düşünülürken CHP birdenbire Kürt sorunu ve HDP ile ilgili çıkışlar yaptı. Dahası bu çıkışları İYİP'ten de iktidardaki blok dışındaki düzen partilerinden de do-

laylı sessizlikle karşılandı ya da dolaylı onaylandı. AKP ve MHP'nin de bu konuda beklenen kadar kıyamet kopardığı söylenemez. Mesele seçimler gibi gözükse de söz konusu Kürt ulusal sorunu olunca işin renginin değişmesi bizim ülkemizde eşyanın tabiatı gereğidir. Bu bakımdan Kürt sorununa dair söylemler bakımından faşist düzen partileri ve sistemin bütünü açısından belli bir mutabakat ve sessizliğin olduğunu görmek mümkün. Tüm düzen aktörleri aynı işareti görmüş gibi davranmaktadırlar.

CHP'nin Millet İttifakı ortağı İYİP ve Başkanı Akşener bu tartışmaya dair kayda değer bir tutum belirlemezken aslında süreçteki rolünü oynamış oldu. Kürtler söz konusu olduğunda sadece HDP'yi, Türkler konusunda başka partiyi muhatap almanın yanlış olduğunu belirten Davutoğlu, "Muhatap Kürt vatandaşlarımızın tümüdür." derken Babacan ise "Kürt meselesi vardır ve çözümün adresi siyasettir." açıklamasıyla tartışmaya katıldı. Görünen kadarıyla AKP ve MHP dışında faşist düzen partileri Kürt sorunu konusunda ılımlı ve aldatıcı bir söylemi

Oğuz Kaan Salıcı bu ziyareti "CHP iktidara geliyor, kendi vizyonunu bölge ülkeleriyle paylaşıyor." diyerek açıklasa da aslında olan şey TC tarihinde ve faşist düzen partileri nezdinde sık karşılaşılan bir siyasi ritüeldi. Bu ritüel Kürt sorununu sözde kabul eden ılımlı açıklamalar, Kürt illerine geziler ve gerektiğinde Irak Kürdistanı'nı ziyaretle desteklenen adımlardan oluşuyordu. Kürtlerde "sorunu bildikleri, çözmek istedikleri, dostane geldikleri" yönlü algıyı oluşturmak için bu gibi ritüellere her zaman başvurulmuştu. Ancak Kürtlere de düşen her zaman bazı roller vardı. Mesela bu "dostane" mesajlara karşılık vermek, "henüz" somut hiçbir şey beklemeyip vaatlere güvenmek, işaret edilen faşist partiye oy vermek ya da ona zorluk çıkarmamak ve tabii ki en başta silahlara veda etmek... Aynı oyun sahnesi, aynı oyuncu kadrosu, sadece roller yer değiştirmiş...

HANGİ BARIŞA ÇAĞRI?

Kılıçdaroğlu'nun HDP çıkışının ardından HDP'den de "somut öneriler sunulsun" talebiyle

11 maddelik "Barışa Çağrı Deklarasyonu" geldi. Daha sunuda kullanılan kavramları yan yana okumak bile bir fikir verebilir: "Demokratik cumhuriyet", "tarihimizin en önemli dönemeçlerinden biri", "yeni bir başlangıç", "müzakereci bir anlayış" vs. Sistem ve devlet nezdinde şimdi tekrar devreye konan siyasi taktikler konusunda HDP'nin, biz komünistlerin bakış açısında olmadığı hemen anlaşılıyor. HDP öteden beri "Demokrasi İttifakı" adı altında bir birliktelik kurguluyor; bunun da seçimler ya da seçim ittifaklarıyla sınırlı olmadığını belirtiyor, öncelikle ilkelere vurgu yapıyor. Diğer yandan her şey seçimlere işaret ediyor ve ona bağlanıyor.

HDP'nin 11 maddelik deklarasyonundaki belli maddeleri ve o başlık altında yapılan vurguları irdelemekte yarar var. HDP, deklarasyonun 1. Maddesi olan "Güçlü Demokrasi" başlığı altında "geniş yetkilere sahip çoğulcu bir parlamento", "kuvvetler ayrılığı", denge ve denetleme mekanizmaları", "demokratik parlamenter

KURTLAR KUZU POSTUNDA

TC tarihi ve faşist düzen partilerinin Kürt sorununda geliştirdikleri politikalar bakımından yeni ve şaşırtıcı olmasa da son dönemde ortaya çıkan söylem ve tartışmalar önemliydi. Kılıçdaroğlu'nun parlamento ve HDP'yi işaret eden açıklamasının ardından Sezai Temelli A. Öcalan'ı adres gösterdi. Devamında HDP Eş Başkanı Mithat Sancar tüm aktörlere vurgu yaparken S. Demirtaş da parlamento ve HDP'yi işaret etti. Hatta PKK Başkanlık Konseyi üyesi Cemil Bayık "'Çözüm yeri Meclis'tir, HDP muhataptır' diyen Apo'dur." açıklaması yaptı. Gelen tepkiler üzerine Temelli "Ben sadece çatışmayla ilgili olarak muhatabın İmralı (Öcalan) olduğunu söyledim yoksa elbette ki HDP muhataptır." demek zorunda kalırken Kılıçdaroğlu sonraki açıklamasında açıkça "İmralı da Kandil de muhatabımız değildir." ifadelerini kullandı. Yine de Kılıçdaroğlu'nun HDP çıkışı önemliydi ve HDP çevresinde de olumlu karşılık buldu.

ya da sessizliği esas almış durumda. MHP ve AKP "Kürt sorunu yoktur." söyleminde ortaklaşırken Erdoğan bunu "çözdük, aştık" söylemine, Bahçeli ise "namertliğe" dayandırdı. Hatta AKP adına Grup Başkanvekili Muhammet Emin Akbaşoğlu, "'Kürt sorunu vardır' diyenler, Kürt kökenli vatandaşlarımızı sorun olarak görenlerdir." diyerek tartışmayı iyice demagogikleştirirken CHP, İYİP ve HDP nezdindeki açıklamaları da bir "senaryo" ve "görev dağılımı" olarak lanse etti. Dünün kuzu postundaki aktörü AKP Kürt ulusal sorununda uzun zamandır açık ettiği kimliğini bu sefer söz konusu seçim ve ittifak tartışmaları üzerinden ortaya koymuş oldu. Boşta kalan kuzu postuna ise başta CHP diğer faşist partiler gecikmeli de olsa yerleşmiş oldular.

CHP, T. Kürdistanı'nda Van, Hakkâri, Şırnak, Mardin ve Batman gibi illere ziyaret örgütlediği gibi Irak Kürdistanı'ndaki federe yönetimi de ziyaret etti. CHP Genel Başkan Yardımcısı

HDP'nin "Barışa Çağrı Deklarasyonu"na da Kürt ulusal sorunundaki diğer tüm liberal söylemlere dönemin özellikleri ve seçim hazırlıkları bağlamında bakabiliriz. Ancak bu politika ve söylemlerle şekillendirilen başta Kürt halkı olmak üzere geniş kitlelerin sadece yeni bir yanlış sürecin ve hayal kırıklıklarının parçası kılındığını söylemek gerekir. Bu söylemlerin yarattığı en önemli deformasyonlardan biri geniş kitleler nezdinde Kürt ulusal sorununun kaynağı ve çözüm yolunun manipüle edilmesidir.

sistem", "yerelden yönetim anlayışı" vurguları yapıyor. "Barışçı Dış Politika" başlıklı 5. Maddede ise "Yurtta, bölgede, dünyada uzun vadeli iş birliği", "Komşular ve diğer ülkelerle diplomasi, diyalog, barışçıl politika" ifadelerini kullanıyor. Ve yine "Kamu Yönetiminde Liyakat" başlıklı 8. Maddede "kamuda sadece liyakatin esas alınması gereklidir" diyor. Bu ifade edilenlere baktığımızda, verili haliyle "Türkiyelileşmiş" yani Türkiye'nin bir partisi olmuş, en azından söylemini bu temele oturtmuş bir HDP görülüyor. Söz konusu öneriler en ileri seviyesinde bile Türkiye Cumhuriyeti'ni "daha iyi" yapma, onu burjuva anlamda "iyileştirme" amacı taşıyor. TC devleti demokratikleştikçe Kürt sorununun da çözüleceği, barış sağlanacağı umut ediliyor. Oysa TC devletinin kendisinin Türkiye'deki demokratikleşmenin önündeki asıl siyasi engel olduğu görmezden geliniyor.

HDP'nin uzun zamandır temellerini döşediği ve Barışa Çağrı Deklarasyonu'yla daha geri bir biçimde geliştirdiği söylem reformizm eleştirisini hak edecek bir sistem dahi göstermiyor. Ortada TC devlet gerçeklerine hatta onun iktidara talip kliğine (kliklerine) uydurulmuş, liberal kavram ve söylemlerle süslenmiş "müzakere", "diyalog" temalı söz yığınının başka bir şey bulunmuyor. Her ne kadar HDP bu deklarasyonu "somut öneriler sunulsun" talebiyle ortaya koymuş olsa da... HDP'nin en somut denebilecek ifadesi, "Kürt Sorununda Demokratik Çözüm" başlıklı 4. Maddede "'anadil hakkı' ve "'evrensel kimlik hakları'nın tanınması için gerekli düzenlemeler" olarak ifade edilmiş. Ki o da meclis ve müzakere vurgusunun içine yedirilmiştir. Yine aynı maddenin sonunda HDP, "Sorunlarımızı şiddet aracılığıyla değil; konuşarak, müzakere ederek, diyalog yoluyla çözmek temel düsturumuzdur." vurgusu yapma ihtiyacı duymuştur. Şiddetin kaynağını ve niteliğini önemsizleştirerek çok rahat biçimde topun PKK'ye atılabileceği bu söylemin kendisi bile HDP'nin kendini sisteme uydurma ve kanıtlama

çabasına işaret etmektedir.

HDP, ekonomi konusunda da benzer şekilde sistemin kendisini normalleştirirken ortaya çıkardığı sonuçlara dönük ise bir "iyileştirme" amacındadır. "Ekonomide Adalet" adı verilen 7. Maddenin temel mantığı şu cümleyle ifade edilmiştir: "İstihdamın artırılması ve adil gelir dağılımı hedefi ile işsizlik ve yoksulluğu ortadan kaldıracak bir 'Hakça Dağıtım Programı' en büyük toplumsal ihtiyaçtır." Tüm bu söylemlerin faşist düzen partilerinin benzer söylemlerinden daha ileri bir yanı yoktur. Ulusal eşitsizlik, sınıfsal eşitsizlik ve diğer eşitsizlikler konusunda HDP, sorunun kaynağına ve nedenine odaklanan, çözümü hatta somut talebi burada arayan bir tutum içinde değildir. HDP, sistem, devlet ve Türk hâkim sınıfları ile barışık, müzakere edilerek elde edilecek bir "çözüm" ve "barış" söylemi geliştirmektedir ancak gerçekler tam tersidir.

FAŞİZMİN GERÇEKLERİ ÜZERİNDE LIBERALİZMİN DİLİ

HDP 11. ve son maddede ifade ettiği "sivil, özgürlükçü, yeni bir anayasa" ve "eşit yurttaşlık" vurgusunun ardından söz konusu taleplerden yana tüm aktörlerle "müzakere etmeye, birlikte yürümeye, ortak mücadeleye ve ortak yönetime hazır olduğumuzu vurguluyoruz." cümleleriyle çağrısını sonlandırmaktadır. Aslında bu en sondaki "ortak yönetim" vurgusu, deklarasyonun da temel mesajlarından birini içeriyor. Bu mesaj hem seçim ittifaklarına hem de "AKP sonrası" olarak tariflenen döneme dairdir. Deklarasyonun, kullanılan kavram ve söylemlerin bu derece sisteme, Türkiye'nin çıkarlarına hatta CHP'ye uydurulması da bu mesajın doğal bir sonucu olarak görülmelidir. HDP, ne Kürt ulusal haklarını ne de burada anlam bulan kendini, 'kendisi' olarak ifade edebilmiştir. HDP, kendini sistemin, devletin, Türk hâkim sınıflarının ve özelde CHP'nin aynasından, bilinçli bir yanılsamanın penceresinden görmeyi ve tanımlamayı tercih etmiştir.

Kürt ulusal sorunu ve demokrasi konusunda HDP'ye paralel liberalizmin sözcülüğünü üstlenen S. Demirtaş da sürekli benzer söylemleri işlemekte, bu konuda "Kürt tabanı" ve "sol"u ikna etmede rol üstlenmektedir. Süslü ve yumuşatılmış cümleler dışında yeni ve güçlü hiçbir dayanak ileri sürülmezsizin kitlelerin "demokrasi" ve "barış" umudu taşıması, bu umudu da seçimlere yansıtması istenmektedir. Kürt ulusal hareketi ve legal siyasi temsilcileri nezdinde dün örneğin AKP'nin siyaseten güçlenmesi ve Kürt sorununda adım atması için kurgulanan söylemler bugün tersinden "çoğulculuk", "güçlendirilmiş parlamento", "adalet", "liyakat" vb. için kurgulanmaktadır. Devlet yönetimi ve hâkim sınıf klikleri özgülünde geçmişte olumsuzlanan bugün olumlanmakta ve yine geçmişte olumlanan bugün olumsuzlanmaktadır. Her şey bir yana Kürtler için ne anlam ifade ettiğinden bağımsız bir biçimde TC'yi güçlendirecek öneriler getirilmekte, adalet ve liyakatten bahsedilmektedir. Örneğin bugüne kıyasla devlette liyakatın çok daha güçlü olduğu dönemlerde Kürtler ne elde etti, bu liyakat kimin çıkarlarına hizmet etti? Biz söylemekten çekinmeyelim; devletteki liyakattan Kürt ulusu inkâr, katliam ve asimilasyondan başka bir şey elde etmedi. Sadece Kürt ulusu değil bir bütün olarak halk için bu liyakat baskı ve sömürden başka bir anlam ifade etmedi. Çünkü o liyakat, Türk hâkim sınıflarının çıkarlarına, bu temelde de TC devletinin bekasına dayanmaktaydı. Bugün de öyledir; TC devleti yıkılmadığı müddetçe de öyle kalacaktır.

KÜRT SORUNU BİREYSEL DEĞİL ULUSAL- KOLEKTİF HAKLAR SORUNUDUR

HDP'nin "Barışa Çağrı Deklarasyonu"na da Kürt ulusal sorunundaki diğer tüm liberal söylemlere dönemin özellikleri ve seçim hazırlıkları bağlamında bakabiliriz. Ancak bu politika ve söylemlerle şekillendirilen başta Kürt halkı olmak üzere geniş kitlelerin sadece yeni bir yanlış sürecin ve hayal

kırıklıklarının parçası kılındığını söylemek gerekir. Bu söylemlerin yarattığı en önemli deformasyonlardan biri geniş kitleler nezdinde Kürt ulusal sorununun kaynağı ve çözüm yolunun manipüle edilmesidir. Diğer ulusal sorunlar gibi Kürt ulusal sorunu da "ulusal-kolektif haklar" sorunudur ve bu hakların başında da "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" gelir. Oysa HDP, CHP ve diğer düzen güçlerinin karşılıklı olarak gerçekleştirdiği söylemlerde Kürtler ancak "Kürt vatandaşı" ve "birey" olarak ele alınmaktadır. Söz konusu "Kürt bireyler" olunca da faşist ve katliamcı da olsa o devletin vatandaşı olmak ya da o devletin demokratikleşmesini isteyen çağdaş bireyler olmanın ötesine geçilememektedir. "Yerelden yönetim"e, "Avrupa özerklik şartı"na yapılan vurgular ulusal-kolektif bir sorun olan Kürt ulusal sorununu burjuva demokrasininin "yönetişim" ve "entegrasyon" politikalarının penceresinden görmeyi ve öyle ifade etmeyi getirmektedir. HDP, Avrupa örnekleriyle kimseyi ürkütmeden devlette demokratikleşme ve Kürt sorununda çözüm propagandası yaparken CHP gibi düzen partileri de sahte empati ve demokrasi söylemleri ile Kürt halkını ürkütmeden bölgesel-ekonomik kalkınma ve bireysel kültürel haklar propagandası yapmaktadır. Dahası her dönem olduğu gibi bu temelde akademisyenler, gazeteciler, aydınlar vb. tartışmaya katılmakta ve tüm halkta aldatıcı bir siyasi iklim oluşması sağlanmaktadır.

Tüm bu söylem ve siyasi adımlar, popüler deyimle devlet senaryoları yeni değildir. Bu nedenle başta Kürt halkı olmak üzere geniş kitleler nezdinde söz konusu politikaların gerçek amacı ve varacağı sonuçlar teşhir edilmelidir. Diğer yandan AKP-MHP çizgisine ve son dönemde büyük oranda onunla özdeşleşen devlet gerçekliği ve baskı iklimine karşı kitlelerin tepkisi ve değişim talebi de doğru ele alınmalıdır. Kriz, hâkim sınıfların ve devletin krizidir ancak her politika kitleler dahil edilerek hayata geçirilmektedir. Amaçları ve ana hatları bakımından bize göre çok yalın olan hâkim sınıf politikalarının, halkta nasıl bir bilinç ve şekillenişe yol açtığı doğru değerlendirilmeli ve hiçbir kaygı duymaksızın kitlelere gidilmelidir. Kitlelerde devrimci politik bir çizginin propagandası yapılmalı, onların haklı talepleri ve demokrasi istemleriyle yaratıcı bir biçimde buluşmanın yolları aranmalıdır.

Kitle Örgütlerinin Devrimlerdeki Diyalektik Gelişim

KURTULUŞ KİTLELERİN KENDİ MÜCADELE

İşçi sınıfı hareketi içinde ortaya çıkan örgütler olarak kitle örgütlerinin komünist hareketle ilişkisi sorunu devrimin temel sorunlarından biri olagelmıştır. Geçen sayımızda bu ilişkinin tanımlanması bakımından demokratik kitle örgütleri ile komünist partisinin farklı özlere sahip olduğunu anlatmaya çalıştık. Bununla beraber bu örgütlerin ortak bir hareketin parçaları olduğunu da özellikle vurguladık. Ortak bir harekete ait olmaları farklı özlere sahip olmakla birlikte bu örgütlerin ortak bir öze doğru birleşecek olmalarına veya birleştirilmeleri gereğine işaret eder. Bu yazımızda bu birleşme sürecini önceki sayımızda açıkladığımız kitle örgütlerinin ilke ve temel anlayışları bakımından anlatmaya çalışacağız.

Bunun için önce, devrimin kitlelerin eseri olacağı bilinci ışığında kitle örgütlerinin nihayet, yani devrimin ileri aşamasında devrime doğrudan hizmet edecek oluşumlar olacağı gerçeğini hatırlatmalıyız. Önceki sayımızda kitle örgütlerinin devrime dolaylı yoldan hizmet eden örgütler olduğuna dikkat çekmiştik. Bu doğru olmakla beraber bütün bir devrim süreci bakımından eksik bir ifadedir. Çünkü kitle örgütleri zamanla, ileriye doğru gelişmelerin olmasıyla devrimin aygıtlarına ya da iktidar organlarına dönüşen örgütlerdir. Bunun belirleyeni devrimlerin kitlelerin kendi eylemlerinin ürünü olacağı görüşüdür. Marksizm-Leninizm-Maoizmin temel ilkesi olan bu görüş daima, hemen her teorik tartışmada olmazsa olmaz dayanaklarımızdan biri olmalıdır. Bu tartışmada da bu böyledir.

Kitle örgütlerinin devrimin doğrudan değil dolaylı araçları olduğunu vurgulamıştık. Devrimin başından sonuna doğrudan iktidar mücadelesi veren örgütler komünist partisi ve onun önderliğindeki oluşumlardır. Bunlar devrime önderlik etmenin araçlarıdır. Ne var ki devrimi kitleler yapar! Buna göre kitlelerin öz örgütleri olarak gelişen kitle örgütlerinin devrimin dolaylı araçları olarak kalmaları devrimin belli bir aşamasından sonra olanaksız olmalıdır: bu örgütler kitlelerin devrime doğrudan katılmaları ile beraber devrimin temel unsuru haline gelirler. Oluşumları ve salt kendi gelişimleri sürecinde devrimin dolaylı araçları olmaları bu örgütlerin kitlelerin

gereksinimleri temelinde, ekonomik amaçlarla veya gereklerle oluşmalarından kaynaklanır; bu anlamda siyasi iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen, iktidarı almak konusunda bir strateji doğrultusunda hareket eden politik hareketlerden, örneğin komünist partisinden farklıdır. Ne var ki kitlelerin gereksinimleri onları nihayetinde devrime katılmaya ya da devrim yapmaya sürükleyen bir karakter taşıdığından bu sürecin önderliğini yapan komünist hareketle birleşmeleri eşyanın tabiatı gereğidir; kaçınılmazdır. Marks, sendikaların başlangıçta işçilerin ekonomik olarak kendilerini koruma gereksinimlerini karşılayan birlikler olduğunu; ama onların geleceğinin “iktidarın ele geçirilmesine doğrudan hizmet edecek birlikler” olduğunu söylemiştir. Devrim deneyimi yaşamış ülkelerin devrim süreçlerinde bunun gerçekleştiğini biliyoruz. Kitleler katılmadan devrim olmaz ya da Marks ve Engels’in Komünist Parti Manifestosu’nda vurguladıkları gibi “işçi sınıflarının kurtuluşu işçi sınıflarının kendileri tarafından kazanılmalıdır.” Bu temel ilkedir; bu ilkeye bağlı olarak kitlelerin öz örgütleri olan demokratik kitle örgütlerinin devrime hizmet eden yapılara dönüşmeleri; devrim yapan iktidar aygıtları haline gelmeleri onların geleceği olacaktır.

Lenin de Rusya özgülünde işçi sınıfının kitle hareketinin gelişimini komünist hareketin gelişimine bağlı olarak üç önemli aşamada açıklar. Bu aşamaların özellikleri de yukarıdaki anlayışı içerir. “Bunlardan birincisi, dar propagandist çevrelerden kurtulup kitleler arasında geniş ekonomik ajitasyona geçiş; ikincisi, geniş ölçüde politik ajitasyona ve açık sokak gösterilerine geçiş; üçüncüsü, gerçek iç savaşa, dolaysız devrimci mücadeleye, silahlı halk ayaklanmasına geçiş. Bu geçişlerden her biri, bir yandan başlıca tek bir yönde işleyen sosyalist düşünce, diğer yandan işçi sınıfının gittikçe genişleyen tabakasının daha bilinçli ve aktif mücadele için harekete geçirilmiş olması gerçeği yanında, işçi sınıfının düşünce yapısının tümünde ve hayat koşullarında meydana gelen köklü değişimler tarafından hazırlandı.” (V.I. Lenin, Yeni Görevler ve Yeni Güçler) Devrimin düz bir çizgide ilerlemeyeceği ve baştan sona aynı görevler ve güçlerle sürmeyece-

ği açıktır. Dolayısıyla kitlelerle ilişkiler, kitle içindeki çalışmalar ve kuşkusuz kitle örgütlerinin devrimdeki işlevi de bu süreçte değişime uğrayacaktır. Devrim için hareket etmeyen kitleler ile devrime katılan kitlelerin yüklenimleri ve belirlemeleri hiç tartışmasız farklı olur; bu nedenle biz kitle örgütlerinin devrim ile ilişkisini gelişen, dolayısıyla değişen diyalektik bir süreç olarak kavrarız. Bu kavrayışımızın ilkeleri “işçi sınıflarının kurtuluşunun işçi sınıflarının kendi eseri olacağı” görüşü ve “işçi sınıflarının kendi kurtuluşları için mücadelelerine komünistlerin önderlik edecekleri” anlayışındır: bir taraftan kitle hareketi belli aşamalardan geçerek ilerleyecek, diğer taraftan komünist hareket bu kitle hareketi içindeki etkisini bin türlü taktik ve araçla arttıracaktır. Bunun koşullara, yukarıdaki alıntıda vurgulanan türden aşamalara göre gerçekleşmek zorunda olacağı aşıkardır.

Bugün, devrimin henüz ilk aşamasındayken kitle örgütlerinin iktidar aygıtı gibi davranmaları olanaksızdır; zira kitleler iktidarı almak veya iktidar olmak amacıyla hareket etmemektedirler. Onlar öncelikle mevcut konumlanışları içinde durumlarını düzeltmek için daha fazla ücret, aynı sistem içinde daha fazla hak, buna uygun olduğu ölçüde dayanışmak için hareket etmekte. Komünistler kitle örgütlerinin mevcut gerçekliği ile gelecekteki gerçeklikleri arasındaki sürecin önderleri olarak bu örgütlerin dönüşümlerini izler, inceler ve bütün süreci yönetirler. Diyebiliriz ki komünistlerin temel görevi bu süreci örgütlemektir. Bunu Lenin iki farklı hareketin, iki mücadelenin birleştirilmesi olarak formüle etmiştir.

Bu durumda demokratik kitle örgütleri için savunduğumuz “ilkeler” veya temel anlayışlar bugün ve yarın aynı olamaz. Bugün kendilerini korumak için hareket eden kitlelerin örgütleri ile olan ilişkimizin temel özellikleri geçen sayımızda açıklandığı gibi ifade edilmelidir. Bununla beraber bunun değişmez olmadığı da bilinmelidir. Önceki yazımızda alıntı olarak sunduğumuz “kitle örgütleri konusundaki ilke ve anlayışlar” üzerinden bu tartışmayı derinleştirelim:

“Kitle örgütleri mesleki temelde kurulmuştur ve farklı mesleklerin farklı

şartlarına göre ayrı ayrı örgütlenmelidir.”

Kitle örgütlerinin mesleki temelde kurulmaları onların ilelebet öyle kalacaklarını düşünmemize, dolayısıyla politik bakımından gelişmeye başladıkları ve farklı mesleki örgütler arasında güçlü bağlar kurma eğilimlerine karşı durmamıza yol açmamalıdır. Bugün mesleki açıdan kendilerini korumaya odaklanmış kitleler yarın mesleklerini kendi iktidarları için bir uğraşa dönüştürmek istemelerine ve hareketlerini politik olarak geliştirmelerine bizim bir itirazımız olamaz; aksine bu dönüşümü onların geleceği olarak öngörür ve tam da bu dönüşümün başarılması için aktif olarak çalışırız. Yanlış olan, bugünün gerçekliği olmadığı halde kitle örgütlerinin iktidar için kullanılmaya çalışılması, onlara komünist partisinin politik misyonunun biçilmesidir. Henüz kendini korumakta ya da savunmakta başarısız olan kitlelerin bile saldırı aygıtının unsurları olarak kavranmaları önceki yazımızda belirtildiği gibi sol bir çizginin ürünüdür. Devrimci mücadelenin tarihinde sıklıkla rastladığımız bu sol anlayışın temel problemi devrimin kitlelerin eseri olacağını kavramamasıdır. Bu nedenle sınıf analizine dayanan objektif şartları incelemek de bu çizgi sahiplerinin uzak durdukları bir tutumdur. Devrim süreçlerindeki kitle örgütlerinin özellikleri ile kitlelerin henüz kendilerini korumak için örgütlendikleri dönemdeki kitle örgütlerinin özelliklerini aynı biçimde kavramak yüzeysel ve sekterdir; dolayısıyla başarısı olasılığı yoktur.

“Kitle örgütleri en geniş kesimleri birleştirme siyaset yürütmelidir.”

Kitle örgütlerinin, yöneldikleri kitlelerin en geniş kesimleri ile birleşme siyaseti izlemeleri sadece kitle örgütlerinin değil tüm örgütlenmelerin ortak siyasetidir. Seslendiği kitleleri birleştirmeyi amaçlamayan bir örgütün kendi kuruluş ilkesi ile çelişmeli olduğu açık olmalıdır. Kitle örgütlerinin buradaki farkı kendilerini korumak amacı ile bağlantılı olarak daha başlangıçta çok geniş kesimleri bir araya getirebilecek özellikte olmalarıdır. Bu nedenle komünist partiler başta olmak üzere devrimci örgütler profesyonel devrimcilerin örgütleridir; bu nedenle dar bir kadro hareketi

imi

DELELERİNİN ESERİDİR

olarak kurulur ve zamanla, kitlelerin devrime katılmalarına bağlı olarak gelişir, yaygınlaşır, güçlenirler.

“Kitle örgütleri yasal sınırlar içinde, yasal sınırların genişletilmesi yönünde mücadele etmelidir.”

“Kitle örgütlerinin ‘yasal’ sınırlar içinde mücadele etmeleri gerektiği” görüşü onların bahsettiğimiz savunma aşamasındaki kitlelerin örgütleri olmalarından ötürü normaldir, anlaşılmalıdır. Bununla beraber biliriz ki hiçbir örgüt kendi varlık koşullarına saldıran yasal sınırlara kendini mahkûm etmek zorunda değildir. Yasal sınırlamalar onun varlığına yöneldiğinde örgütler karşı saldırılar örgütleyebilirler ve bu baştan yanlış bir hareket olarak tanımlanamaz. Burada da temel problem “kendini savunmak”taki kitlesel yetenektir; bu yeteneğe dayanan ve kendini yasallıkla sınırlamayan ‘fiili-meşru mücadele’ dediğimiz hattın gelişimidir. Kitle örgütlerinin temel gücü nihayetinde temsil edebildikleri kitlelerin onları sahiplenmesidir; kitle gücü zayıflamış kitle örgütleri kendilerini savunamazlar. Bu nedenle “yasal” sınırlamaları aynı zamanda kitlelerin yasalar karşısındaki duruşları bakımından değerlendirmek gerekir. Örneğin belirli yasal sınırları reddetme yeteneği ile gelişme gösteren, kitle desteği elde eden kitle örgütlerini bu eğilimden uzaklaştırmak çabasının yanlış olacağı şimdiden söylenmelidir.

“Kitle örgütleri iktidar mücadelesine dolaylı hizmet etmeli; partinin görevlerini üstlenmemelidir”

Kitle örgütleri partinin görevlerini üstlenmemelidirler; bununla beraber parti kitle örgütlerinin görevlerini kendi görevleri düzeyine getirmek için çalışmalıdır. Çünkü kitleler devrim yapacak tek güçtür ve partinin görevi eğer devrime önderlik etmekse yapacağı temel iş partinin görevlerini üstlenmek üzere kitleleri donatmak, politik olarak geliştirmektir. Bunun, nihayetinde kitle örgütlerinin politik dönüşümüyle gerçekleşeceği açık olmalıdır. Komünistlerin bu sürecin önderliği olmaları ve kitlelerin bu süreçte dönüşüme uğrayacak olmaları bu süreçteki ilişkiyi doğru kavramamızın temelidir ve elbette unutulmamalıdır. Bazen “devrim yarın olsa devleti yö-

netecek kadromuz yok” dendiğini hepimiz öyle ya da böyle duymuşuzdur. Bunun doğal bir durum olduğu açık değil midir? Devrimler ancak devrimi gerçekleştirecek olan kitlelerin öz örgütleri olan kitle örgütlerinin iktidar organına dönüşmeleri ile mümkün olacaktır ve devrimin kadroları ile yeni devletin kadroları bu süreçte birleşecek olan farklı hareketlerin kitle hareketi ile komünist hareketin kadroları içinden çıkacaktır. Onlar bugünden hazır kadrolar olamazlar; onlar ancak devrim sürecinde hazırlanacaklardır ve devrim ancak bu kadroların meydana gelmesiyle olanaklı hale gelebilecektir. Bunun zorlu bir süreç olduğu ortadadır; ama aynı zamanda bu zorlu sürecin ürünü olan kadrolar tarihin en güçlü kadroları olacaktır...

“Kitle örgütleri kendilerini ekonomik, demokratik taleplerle sınırlanmadığı gibi bu talepleri bir kenara atmamalıdır.”

Kitle örgütlerinin kendilerini ekonomik, demokratik taleplerle sınırlamadan hareket etmeleri veya bu talepleri bir yana atarak hareket etmeleri savunma aşamasındaki kitlelerin özelliği bakımından aslında olanaksızdır. Sağ ve sol sapmalara denk bu tutumlar kitle örgütü adı altında ama kitle örgütü olmaktan uzak örgütlenmelerin işi olabilir. Bir işçi sendikasının “reformist” bir hat izlemekten kaçınması ancak politik özelliği gelişme gösteren bir hareketle olasıdır. Dolayısıyla bu ilke veya temel anlayışta içerili olan görüşümüz kitle örgütlerinin kitlelerin savunma aşamasından zamanla saldırı aşamasına doğru ilerlemeleri sürecinde politikleşecekleridir. Bunu kitleler kendi eylemleriyle ve komünist hareket ile birleşerek gerçekleştirecektir.

“Kitle örgütleri partinin yasal propaganda bürosu olmamalıdır.”

Kitle örgütlerinin komünist partisinin legal propaganda büroları olmamaları gene kendini koruma aşamasının kavranamamasına yönelik bir uyarıdır. Henüz bu aşamadayken elbette devrimin büroları gibi hareket etmeleri kitle örgütleri için olanaksızdır. Çünkü onlar henüz devlet aygıtı işlevinden uzak örgütlerdir; iktidar organı olmaktan çok önce kitle örgütleri kit-

lelerinin kendilerini korumaya dönük adımlarının, eğilimlerinin ürünüdür. Bu örgütler devrimin propaganda büroları olamazlar. Bu propagandanın yapıldığı yer komünist partinin kendi organları olabilir sadece.

Kitle örgütlerinin emperyalizme, faşizme, feodalizme, onların düzenine ve devletine karşı çıkması kitlelerin temel gereksinimleri ile burada sözü edilenlerin çıkarlarının uzlaşmaz olmasından ötürü kaçınılmaz bir durumdur. Buna rağmen burada karşı çıkışın bir başlangıç olamayacağı öngörülmelidir; bu karşı çıkışın ancak kaçınılmaz olanın öngörülmesi ve bu yöndeki çalışmanın zorunluluğu bakımında ele alınması gerekir.

İlkelerin ve anlayışın süreç içindeki gelişimi bu şekilde olacaktır. Dolayısıyla kitle örgütlerinin gelişimi ile komünist hareketin bu örgütleri politik olarak ve kitlelerin kendi eylemleri içinde eğitmesi bakımından savunduğumuz ilkelerin ve anlayışların diyalektik bir gelişimi içinde olacağını bilmeliyiz. Bugünkü koşullarda kitlelerin kendilerini korumak esasına dayandığı koşullarımızda kitle örgütlerinin devrimin dolaylı hizmet alanları olduğunu bilmeliyiz. Bununla beraber bu hizmetin kitle örgütlerinin geleceği bakımından devrime doğrudan hizmete dönüşeceği de unutulmamalıdır.

O halde bu tartışmadaki temel soruna bir kez daha dikkat çekelim: Sorun komünist hareket ile belirleyici unsur işçi sınıfı olan kitle hareketinin mücadelelerinin nasıl birleştirileceğidir. Bugünkü kitle örgütlerinin çok

açık biçimde kitlelerin kendilerini korumak amacına dayandığı ortadadır. Komünistlerin kurulmalarına öncülük ettiği ya da kurulmaları için teşvik edici davrandığı yerde kitle örgütleri önemli derecede ekonomik mücadele yürütürler. Bu tür mücadelenin kendi başına iktidar mücadelesi olmaktan uzak olduğu çok açıktır. Bununla beraber ekonomik mücadele siyasi iktidar için mücadelenin kaynağıdır ve bu mücadele devrimin diyalektik doğru kavrandığında, devrime doğru önderlik edildiğinde siyasi iktidar için mücadeleye doğru evrilir. Bu evrilme bütün her şeyi değiştirir...

Yakın zamanda yitirdiğimiz, dünya komünist hareketinin büyük liderlerinden biri olmayı önderliğini yaptığı Peru Halk Savaşı ile başarmış olan Başkan Gonzalo’yu yad etmek üzere onun bir sözü ile sonlandıralım yazımızı: *“Ekonomik mücadele, Marks’ın dediği gibi bir gerilla savaşıdır –proletarya ve halkın geliştirip greve dönüştürdüğü, ücret için, iş günü için, çalışma şartları ve diğer haklar için mücadele. Bir grev başlatıldığında, bu bir gerilla savaşıdır, bu savaşta halk sadece somut ekonomik ve siyasi sorunlar için mücadele etmekle kalmaz, ki bu genel çıkarlara uygundur, aynı zamanda sayesinde yaklaşan büyük anlara gerçekten hazırlanır. Ve bu onun temel tarihsel özüdür. O halde sorunumuz ekonomik mücadeleyi iktidarın fethine uygun hale getirmektir. Kitle çalışmasını halk savaşı içinde ve onun hizmetinde geliştirmekten kastettiğimiz budur.”* (Abimael Guzman, Başkan Gonzalo Konuşuyor)

Barınma Hakkı Mücadele ile Kazanılır!

Yaklaşık üç dönemdir kapalı olan üniversiteler yakın bir tarihte açılıyor. Öğrenciler üniversitelerin kapalı olduğu dönemde bir dizi sorun ile karşılaştı. Yüz yüze eğitime kısmen geçileceği açıklandıktan sonra okullarına dönen ya da yeni kayıt yapan öğrenciler büyük belirsizliklerin yanı sıra bugün en temel yaşamsal ihtiyaç olan barınma sorunu ile karşı karşıya kaldı. Bizimki gibi ülkelerde pandeminin etkisi var olan krizli ekonomik yapıyı katmerli hale getirerek halk kitleleri arasında en temel yaşam ihtiyaçlarının dahi karşılanamaz hale gelmesine neden oldu. Tüm dünyada pandeminin yarattığı yükü emekçilere fatura eden emperyalist-kapitalist sömürü düzeni bu yolla kendi çıkarlarını pekiştirme yönlü politikalar izledi. Ekonomik krizi yönetmek adına yapılan zamları ise en yakıcı hisseden yoksul halk oldu. Ekonomik krizin faturası emekçilere kesildi. Pandemi süresince evlere kapanan veya yaşamak için çalışmak zorunda kalan milyonlarca insan işsiz kaldı, iş bulamaz hale geldi. Bunu en yakıcı hisseden geleceksizlik sarmalındaki halk gençliği oldu. Bu durum ise bizlere şu sonucu gösterdi; burjuva-feodal sistemin krizi omuzlarımıza yüklenmiş durumda. Egemenler hem krizlerini bize fatura etmekte hem de krizlerinin sonucu olarak ortaya çıkan ucuz iş gücünü halk gençliği üzerinden karşılamının hesabını yapmaktadır.

Bugün karşımıza çıkan barınma sorunu bu sistemin köklü problemlerinden biridir. Daha fazla kâr hırsı uğruna emekçi halk üzerinde sömürüyü boyutlandıran burjuva-feodal sistem insanın yaşama hakkını dahi sömürmekten, çiğnemekten çekinme-

mektedir. Barınma, insanlığın tarih sahnesine çıkışıyla birlikte en temel gereksinimi olan, yaşama ihtiyacını öncelikli kılmıştır. Biz bugün görmekteyiz ki yüzyıllar geçse dahi insanlığın bu ihtiyacı bakidir. Barınma sorunu Engels'in deyimiyle esasta bir sistem sorununa işaret eder. Özel mülkiyetin tümüyle ortadan kaldırılmasıyla çözülebilecek bir sorundur. Engels bunu şu ifadelerle destekler: *"Konut sorununa son vermek için tek bir araç vardır. O da işçi sınıfının egemen sınıflarca sömürüsüne ve ezilmesine tümüyle son vermektir."* (Friedrich Engels, Konut Sorunu, Sol Yayınları)

Üniversite gençliği açısından bugün barınma sorunu artan kira fiyatları, yurt kapasitelerinin yetersiz oluşu, ranta dayalı özel yurtların fiyatlarının yüksek oluşu nedeniyle yakıcı bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Her ne kadar egemen sınıf temsilcileri barınma sorununu Kürt meselesindeki gibi "sorun yok dersin olmaz" yaklaşımıyla reddetse de oranlar bunu yalanlıyor. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan geçtiğimiz günlerde ülke genelinde kamu yurtlarının 730 bin, özel yurtların da 300 bin öğrenci kapasitesine çıktığını, ve Türkiye'nin "dünyanın en fazla sayıda kamu yüksek öğrenim öğrenci yurduna ve yatağına sahip ülkesi" durumunda olduğunu söylemişti. Eldeki verilere göre Türkiye'de üniversite, lisans ve lisansüstü öğrencilerin yalnızca yüzde 10'unun yurt ve benzeri yerlerde kalma imkanı bulunuyor. Türkiye'de yaklaşık 7 milyon öğrenciyse barınma ihtiyacını kendi imkanlarıyla karşılamak zorunda. Bu rakamın 125 bin kadarını yabancı öğrenciler oluşturuyor. Bugün yaşanan barınma meselesinde eldeki veriler mızrağın çuvala sığma-

dığının açık göstergesi.

Yeni eğitim dönemiyle tüm yalın gerçekliği ile açığa çıkan ve gündeme oturan bu sorunun emperyalist-kapitalist sistem içerisinde hep var olduğunu/olacağını belirtmek gerekir. Emperyalist-kapitalizmin ücretli kölelik sisteminde emeğini satan işçiler üzerindeki sömürüsü var olduğu sürece de bu sorun devam edecektir. Coğrafyamız özgülünde de bu sorun devrimcilerin de gündeminde yer edinmiş 1 Mayıs, Gazi, Sarıgazi, Gülsuyu, 18 Mayıs Mahallesi, Tuzluçayır, Ege Mahallesi gibi emekçi semtler devrimciler ve halkın ortak çalışmalarıyla bedeller ödenerek bu barınma sorununa devrimci alternatifler üretilmiştir. Barınma sorunu temelinde devrimcilerle bir araya gelen emekçi halk "kamulaştırma" usulü ile ranta izin vermeksizin kendi yaşam alanlarını oluşturmuşlardır.

Kâr ve rant olanağı çıktığı anda burjuva-feodal sistem ve onun uzantılarının ilk önce saldırdıkları alanlar emekçi ve yoksul halkın yaşadığı alanlar oluyor. Emekçilere büyük şehirlere en uzak ücretlerinde adeta ötekileştirilmiş bir biçimde yaşamak dayatılıyor. Bugün öğrenciler de bu durumdan etkilenmektedir. Öğrenciler %300 zamlı bodrum katlarında yaşamaya mahkum ediliyor. Pandemide uzaklaşan ve bir biçimde terk edilmiş alanlara tekrar geri dönüş ile adeta iş-tah kabartıcı bir biçimde ev kiralalarının artışını görmekteyiz. Birçok şehirde ve özellikle İstanbul, İzmir gibi daha büyük şehirlerde kiralaların %300'e kadar arttığını ve evlerin asgari yaşam şartlarından uzak olmasına karşın faahş fiyatlarla kiralandığını görüyoruz. Bunun yanı sıra KYK kredi ve bursları ile yurtlara yerleşmek neredeyse

olanaksız. Artan ev kiralaları ile birlikte KYK (Kredi Yurtlar Kurumu) yurtlarına başvuran binlerce öğrenci ise kapasite yetersizliğinden dolayı yıllarca sıra beklemektedir. Bunun yanı sıra KYK yurtlarının fiziki yetersizliklerinin olması, okul merkezlerine uzaklığı gibi bir dizi sorunu karşımıza çıkarmaktadır. Yandaş, tacizci ve istismarcı vakıflara devasa bütçeler ve yurtlar tahsis edilirken, KYK yurtlarının kapasitenin oldukça altında olduğu ortaya çıktı. Açlık sınırının 2 bin 903 lira olduğu koşullarda Cumhurbaşkanı Erdoğan 650 TL olan KYK bursu için: "Biz göreve başladığımızda üniversite öğrencilerinin bursları 45 liracaktı. Ya elinize dilinize dursun ya. Şu anda bunlar 650 liraya çıktı. Nereden nereye geldi? Bunun yanında artık, artık neredeyse asgari ücret civarında bir ödeme alıyorlar. Bunlar bunu görmek istemiyorlar. Bu harçları biz kaldırdık" diyebilecek kadar pervasızlaştı. On binlerce insanın KYK borçları nedeniyle icralık olduğu ve borçları ödeyemediği de bilinen bir gerçek olarak karşımızda duruyor. İşte tam da bu gerçeklikten hareketle öğrenciler büyük şehitler başta olmak üzere barınma sorununa dikkat çekmek için eylemler, nöbetler hayata geçiriyorlar. Bu tepki daha şimdiden bizzat Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın hedef göstermesiyle boğulmaya çalışılsa da gerçeklik ortadadır, şairin de dediği gibi "açlık çoğunluktur."

Burjuva-feodal sistemin daha fazla sömürü ve kâr hırsı politikaları halk kitlelerini daha fazla yoksulluğa götürecektir ve halk gençliğini geleceksizliğe doğru itmeye devam edecektir. Sefalet düzeni içerisinde ezilmeye, yaşamak zorunda bırakılmaya mahkûm değiliz. En temel hakkımız olan barınma hakkı için geçmişte olduğu gibi bugün de mücadeleyi büyütmeliyiz. "Elinizdekiler ile yetinmeyi bilin" diyen hâkim sınıf temsilcileri elbette şunu iyi bilmektedir ki, sömürü sisteminin bir dişlisi olması için halk gençliğini sürekli dizginlemeye, sorunlar karşısında tepkisiz bırakmaya çalışmaktadır. Fakat elinde olmayanların, "elindekiler ile yetinmesi" çelişkinin kendisidir. Bugün elimizde olan ise ve kurtuluşu getirecek yegâne güç örgütlenmek mücadeledir. Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleyi büyütelim! Gelecek ile aramıza kalın duvarlar örenlere karşı tüm halk gençliğini YDG saflarında örgütlenmeye, geleceği kazanma mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

TC Politik Krizlerine Çözüm Üretemiyor: Dışarıda Geri Adım, İçeride Saldırı ve İnkâr

Yakın zamanda Erdoğan tarafından ABD emperyalizmi ile olan ilişkilerinin güncel durumu üzerine bir açıklama yapıldı. Bu açıklamada Erdoğan; Biden nezdinde bir muhataplık krizi yaşadığını ve bu durumun yakın zamanda değişmeyeceğine dair söylemlerde bulundu. Bu krizin Erdoğan'ın açıkladığı biçimiyle bir "ikili çalışma beceresi" ile alakalı olmadığı da bilinmektedir. Son dönemde ABD emperyalizminin bölgede dayattığı politik konumlanışa yeterli düzeyde uyum sağlayamayan TC'ye yönelik ABD emperyalizmi tarafından hiza gösterilmekte ve had bildirilmektedir. Suriye politikasında ABD'nin "Fırat'ın Batısı"nda çıkarlarını gerçekleştirme kabiliyeti gösteremeyen, Kürt düşmanlığında çakılı kalan ve İdlib'de ABD-NATO desteğine rağmen bozgun yaşayan TC, sıkışıklığını Rus-ABD emperyalizmi arasındaki çelişkiye oynayarak aşmaya çalışmaktadır. Bu kıskaç sadece ABD tarafından değil, Rusya ile olan ilişkilerde de benzer bir durumla karşı karşıyadır. Esad ve Rusya cephesinden gelen yabancı devletlerin güçlerinin Suriye'den çekilmesi gerektiği beyanatlarının ardından; İdlib ve Afrin'de TC veya desteklediği çeteler tarafından kontrol edilen alanlara yönelik Rusya tarafından çeşitli saldırılar gerçekleştirilmiş, yapılan açıklamalar sahada da karşılık bulmuştur. Bunun üzerine Putin ile bir görüşme gerçekleştiren Erdoğan "Suriye'deki barış; Türkiye ve Rusya ilişkilerine bağlı" açıklaması yaptı. Rusya'nın özellikle İdlib özgülünde TC'ye uyguladığı geri çekilme baskısı devam ederken, bu alanda sıkışan ve sürekli açık hedef pozisyonunda olan TC'nin ne ölçüde bir geri adım atacağı da ilerleyen günlerde açıklığa kavuşa-

caktır. Ancak TC'nin bu alanda ciddi sıkışıklık yaşadığı, ABD'nin İdlib'den beklentisinin azaldığı ve bunun belli sonuçlarının olacağı gözükmektedir. Bununla birlikte sistem içi gerici muhalif klikler de özellikle Suriye Kürdistanı'na dair oluşan yeni statü ve durumu kabullenmişlik hattına çekildiği de görülmektedir.

BİTMEYEN EKONOMİK VE POLİTİK KRİZLER: İKTİDARIN "YENİ YAMA" ARAYIŞLARI

İç politikada da benzer bir sıkışıklık içerisinde olan AKP-MHP egemen bloğunun, yönetim krizine çare olarak yeni ittifak güçler arayışı da karşılık vermemektedir. Yönetim krizi; kendisi ile ittifak yapan unsurların da zayıflamasına ve parçalanmasına yol açmaktadır. Ekonomik ve politik krizin derinleşmesi, egemen güçler arasındaki parçalanma ve çelişkilerin yoğunlaşması, AKP-MHP'nin yaşadığı krizi de boyutlandırmaktadır. Erdoğan'ın ısrarlı bir biçimde meclis açılışında da dile getirdiği "yeni anayasa" çağrılarını verili politik krizde aynı zamanda bir açmazın da ifadesi olarak okunmalıdır. Ekonomik çelişkilerin artık manipüle edilemeyecek düzeyde etkisinin görüldüğü, sistem içi gerici partilerin kendi içerisindeki dalaşın da kitleler nezdinde güvensizliğe yol açtığı bu süreçte mevcut iktidar bu gibi çıkışlarını sürdürmeye devam edecektir.

AKP-MHP bloğu krizi yönetme biçimi ve aynı zamanda bir arayışın sonucu olarak; belli tartışmaları burjuva-feodal medya aracılığıyla servis etmektedir. Cumhurbaşkanlığı sistemini kontrollü bir şekilde tartışmaya açarken diğer yandan AKP ve Tayyip Erdoğan'ın eski yol arkadaşlarıyla

belli pazarlıklar yaptığına yönelik "kulis" bilgileri olarak gündeme gelmektedir. Nihayetinde bu cennahta işlerin yolunda gitmediği, çeşitli arayışların ve tartışmaların sürdüğü görülmektedir. Var olan krizin tipik sonucu, güç ilişkilerinin değişme eğilimi ittifak arayışlarının boyutlanması ve kliklerin kendi içindeki mücadele ve parçalanma da dahil çelişkilerin derinleşmesi durumu söz konusudur. Bir yandan ise AKP-MHP bloğu politik saldırılarda ortaklaşarak "birlik harcı" karmaktadır.

SİSTEM İÇİ İTTİFAK ARAYIŞLARINDA YENİ TURNUSOL: KÜRT SORUNU VAR MIDIR?

Kılıçdaroğlu tarafından dile getirilen "Kürt sorununun muhatabı HDP'dir" söylemi; beraberinde yeniden Kürt ulusunu ve hareketini sistem içine yedekleme, iktidara yönelik husumeti yönlendirme ve kendi gerici çekişmesinde bir koza dönüştürme arzusu ile ortaya atıldı. Hemen peşinden yürüyen "Kürt sorunu var mıdır?" ve "Var mı muhatap kimdir?" tartışmaları da faşist partilerin yanı sıra demokratik güçlerin de dahil olduğu bir "klasiği" önümüze çıkardı. Bu sorunun faşist sistem tarafından çözülmeyeceği, sorunun Kürt hareketini tasfiye, bölgesel politikada bir kaldıraç ve bunun yanında klikler arası mücadelede Kürt desteğini kazanma hedefine odaklandığı açıktır. Bu bağlamda Kürt ulusal sorunu, sulandırılarak özünden koparılmaya, faşist kliklerin amaçlarına ulaşmada bir "oyun aparatına" çevrilmeye çalışılması durumu vardır.

İktidar cephesinden bu sorular; politik yönelimine uygun bir biçimde karşılık bulurken, "Kürt sorunu yoktur, bu sorunu çözdük" benzeri açıklamalar gelmeye başladı. "Kürt sorunu yoktur" söylemi, hem bir çözüm getirememeye durumunun kabullenışı hem de bu soruna dair izlenen yaklaşımın aynı biçimde devam edeceğinin itirafıdır. Yani Kürt sorunu yoktur derken, "Kürt ulusunun haklarının, ilerici taleplerinin ve mücadelesinin sistem nezdinde hiçbir karşılığı yoktur ve bu konularda elde ettikleri veya edecekleri kazanımlar da geri alınmaya yazgılıdır" denilmek istenmektedir. Bu biçimi ile iktidar cephesinde değişen bir şey yoktur. Aynı politik hatta iler-

lemeye niyetini, açıkça belirtmektedir.

MİLLET İTTİFAKINA GÖMLEK ARAYIŞLARI

Muhalefetin "Kürt sorunu" ve HDP'nin muhatap ilan edilmesi özellikle ittifak tartışmaları bağlamında, "Millet İttifakı"nın dizayn çalışmalarına da işaret etmektedir. Önceki seçimlerde olduğu gibi HDP'yi doğrudan muhatap almak yerine, bir biçimde HDP'yi de bu ittifak çevresine yedek bir güç olarak ekleme formülü aranmaktadır. Yeni kurulan partilerden Deva Partisi ve Gelecek Partisi'nin politik arenada Millet İttifakı'na yakın bir çizgi benimsiyor oldukları bu tartışmalar bağlamında da görülmektedir. Hemen her hususta Millet İttifakı ile ağız birliği yapmaya gayret gösteren bu partiler HDP ile kurulacak temasın ısrarcısı olurken, İyi Parti'nin aldığı karşıt konumun şimdilik kırılmadığı da görülmektedir. Ancak AKP-MHP karşıtlığını HDP'yi yedekleyecek, en iyimser şekilde HDP seçmenini kendine yedekleyecek bir politik hat oluşturulmaya çalışılmaktadır. HDP içerisinde muhalefet tarafından yapılan bu açıklamalara kimi kesimler tarafından tepki gösterilirken, kimi kesimlerden ise memnuniyet duyulan açıklamalar geldi. Ancak HDP'nin son seçimler için yaptığı "resmi olarak ittifak muhatabı" olarak anılmaya dair açıklamalarının, Millet İttifakı cephesinden karşılık bulmaya başladığı da görülmektedir. Bu olguların "değişken" niteliği, bu hususta erken bir netice vermeye engel olmaktadır. İyi Parti'nin pozisyonu bu konuda belirleyici olacak esas faktörler arasındadır.

Gerici burjuva-feodal kliklerin bu yönlü açıklamaları elbette yeni değildir. Her seçim öncesinde birkaç tur yürütülen "Kürt sorunu" tartışmaları, hiçbir somut yönelimin ifadesi değildir. Seçimler için de seçimler dışında da sistem içi kliklerin birbiri ile yürüttükleri mücadelede de Kürt ulusu ve hareketi, kendilerine yedeklemeye özlüm duydukları bir kesim olmaktadır. Bu çabaların karşılığı her dönem olduğu gibi, Kürt ulusunun hak ve taleplerine yönelik sistem tarafından yürütülen savaşta burjuva-feodal devletin lehine olanaklar sağlamaktadır.

Anarşizan Çevre Ruhuyla Değil Proleter Parti Ruhuyla... İleriye!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Ülkemizde ekonomik ve siyasi kriz sürekli ve derin olmasına rağmen bazı dönemler bir "istikrar" durumuyla karşılaşırız. Bu, sürekli kriz ve buna rağmen "istikrarlı" zamanların varlığı, ülkemiz hâkim sınıflarının niteliğiyle ilgilidir. Özellikle emperyalizme bağlı/bağımlı olmaktan alan bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları biçiminde bir egemen sınıf yapısı mevcuttur. Bu sınıf, emperyalizmin "özel" krizlerinden ve emperyalizmin görece istikrar-refah dönemlerinden payına düşeni aldığı için hem bir "sürekli kriz" hem de kimi zamanlar kriz içinde kısmi istikrar dönemleri yaşar. 2008 krizi, emperyalizmin görece refah dönemine bir virgül koydu. Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler bu durumdan büyük etkilendiler; döviz bolluğu bitmiş, sermayeye erişim hem zorlaşmış hem de pahalılaşmıştı. İthalata dayalı ihracat ve inşaat eksenli büyüyen ekonomi ve palazlanan bürokrat burjuvazi (sınırlı da olsa milli burjuvazi) için değişen dünya koşulları ateşten gömlekti. Kısmi istikrar gitmiş, Türk bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarının krizi derinleşmiş olarak açığa çıkmıştı. Bu gelişmeler, çelişkileri yönetmek için faşizmin bütün araçlarını en yoğun biçimde kullanan, Türk hâkim sınıfları açısından, yönetememe krizinin büyümesine yol açmıştır.

Emekçi halkımızın geçim sorunu, hiçbir dönem, bugünkü gibi yakıcı olmamıştı. Ücretlerin düşüklüğü ve geçim araçları fiyatlarının astronomik artışı her kesimden halkımızın yoksullaşmasına yol açmakta, işsizlik ve işten çıkartma tehdidi altındaki emekçilerden, bu durumu sineye çekmesi istenmektedir. Öte yandan Kürt ulusunun

tam hak eşitliği, azınlık milliyetlerin hakları, ezilen inanç gruplarının eşit yurttaşlık ve ezilen cinslerin cinsiyet eşitlikçi talepleri, dizginlerinden boşalmış bir faşizmle karşılanmaktadır.

Toplum bir kaynayı içerisindedir. Yangınların, yağmurların toplumsal bir kriz halini alması, yöneticilerin toplum içine çıkamaz durumda olması, halkımızın nasıl bir ruh hali içerisinde olduğuna işaret eder. "Hangi kıvılcımın ... yangını başlatacağını yani kitleleri özellikle sarsacağını bilmiyoruz ve bilemeyiz." (Lenin) Bildiğimiz gerçek ise devrimci-demokratik kitle çalışması için koşulların son derece elverişli olduğudur. Tarihin bu kesitinde, nesnel koşulların elverişliliğine rağmen olması gerekenin son derece altında sonuçlar elde ediyoruz ve bunun esas nedeni, öznel gücün yani Proletarya Partisi'nin gerçekliği. Burada, gerçekliğimize dair olan çevre veya çevrecilik sorunu üzerinde durmak istiyoruz.

"Çevrecilik-çevre" kavramını ilk kez Lenin'de görüyoruz. RSDİP öncesi, özellikle 19. yüzyılın son çeyreğinde Rusya'nın değişik kentlerine ve hatta kasabalarına dağılmış, o yöre insanına hitap eden onlarca grup söz konusudur. RSDİP kurulduktan, etki gücünü büyüttükten ve Rusya farklı bir politik mecraya taşındıktan sonra, bu gruplar ömrünü sonlandırmıştır. Yerele ait bir çevre olmak, bir çevre olarak örgütlenmek, parti-öncesi bir örgütlenmedir. Çevre veya çevreci örgütlenme formu genellikle aydın veya aydınlanmış bir kesimin yan yana gelmesiyle birbirine gevşek bağlarla bağlanmış, basit bir disiplin biçimi olan, çokça özerk kalan ve anarşik bir tarza sahip olan örgütlenmelerdir. Bu çevresel oluşumlar, de-

mokratik merkezîyetçilik ilkesine göre şekillenmiş, azınlığın çoğunluğa bağlı olduğu, sıkı bir disipline sahip, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını işleten bir komünist partisine yabancıdır.

Bu çevresel oluşumlar, hayatın bir gerçeği olarak var olmuşlar ve zamanla çevre olarak veya bir zamanlar çevre içerisinde yer almış bireyler olarak KP'lere geçme, KP'ye dahil olma durumları yaşanmıştır. Komünist partiye dahil olunmasına rağmen bir komünist partili gibi davranmama, KP'nin disiplinine, işleyişine tabi olmama, hala çevre-deymiş gibi hareket etme... İşte Lenin yoldaş bu ve benzer davranışlara "çevre ruhu" demektedir.

Bugün kolektifimizin, proletarya partimizin her düzeyde militanı arasında disiplin sorununa yaklaşımda bu çevreci tarzın izlerine rastlamaktayız. Alınan kararları sahiplenme, o kararları bilinçle ve yaratıcı biçimde uygulama konusunda da çevreci tarzın izleri mevcuttur. Kararları uygulamaya geçirmek yerine tartışmalara boğmak, kararı değiştirme yönünde zorlamak, kimi zaman revize etmek vb. bugün de tanık olduğumuz davranışlardır.

Çevreciliği çalışma tarzımıza yansırken de görüyoruz. O, kitlelerle yaygın, geniş ilişkiler kurar, bu yönüyle kitlelerden kopuk değildir. Birçok insan tanır, birçok insanla ilişkilidir ama o kadar, daha ilerisi, ötesi yoktur. Örneğin kitleleri örgütlemeyiz, kitlelerin gücünü örgütlü bir güce dönüştürmek gibi bir pratiğe kalkışmaz. Çevrecilik tarzı kitlelerin politikleştirilmesi, ilişkilerin politize edilmesi gibi konulara çok uzaktır. O bir tarz olarak kafa-kol ilişkilere yönelir. Politika her sınıfın çıkarına içerilidir, onu sadece ifade etmez, onu gerçekleştirir de. Çevreci tarz tüm otonomik yapısı ve anarşizan karakteriyle proletaryanın değil küçük burjuvazinin çıkarlarını benimser ve bunu kitle ilişkisine yansır.

Çevre-çevrecilik sorunu, KP içerisinde, iki çizgi mücadelesinin yaşandığı özgün biçimlerden biridir. KP olmak ile KP dışı davranmak arasında çeliş-

kilerin keskin olduğu ve bir örgütsel krize dönüştüğü dönemde Lenin şöyle diyordu; "Bu bunalımın köklerini, Sosyal Demokrasinin çevre biçimi yaşamdan parti biçimlerine geçişinde, iç mücadelesinin özünü, çevrecilikle parti disiplini arasındaki çelişkide görüyoruz. Ve işte bu yüzden partimiz, ancak bu hastalığı atlattıktan sonra, gerçek bir parti olacaktır." (Lenin-Stalin, Örgütlenme Üzerine, İnter Yay.) Kolektifimizde çevre-çevrecilik, Rusya'daki gibi yaygın çevresel yapıların partiye katılımıyla değil ona ait özelliklerin hayat bulması biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bu farklılığa rağmen kolektifimizin tüm faaliyet alanlarında parti disiplini ve işleyiş ile onun karşısında ve çevreye özgü bir tarz arasında bir mücadele olduğunu biz de söyleyebiliriz.

Faaliyet alanlarımızda çevreciliğin dar biçimini de gözlemlemekteyiz, şöyle ki; kimi alanlarda partimize gönül vermiş ama halihazırda veya uzun yıllardır örgütlü faaliyetlerden uzak durmuş arkadaşlarımız, partiyi sahiplenme adına alandaki faaliyetle çatışmakta, yer yer onu karşısına almaktadır. Kitlesele katılımlı eylemlerle ilgili, benimsenen anlayışı onaylamıyorsa eğer, karşıt bir çalışma yürütme, propaganda geliştirme veya en iyimser haliyle, kararı sahiplenmeme gibi pratikler söz konusu olmaktadır. Kitlelerin huzurunda ikili bir yapı, ikili bir irade görünümüne yol açması nedeniyle zararlıdır. Böylesi bir yapının oluşumunda kendi rolümüzü göz ardı edemeyiz; özellikle kitle çizgimizin dayandığı ilke olan kitlelerden kitlelere ilkesi gereğince işletilmiyor demektir. Partili ve partisiz kitlelerle gereğince ilgilenmek, dikkate almak demek, onların ne düşündüğünü, durum ve sorunlara nasıl baktığını öğrenmek demektir. Bu tarzın hayat bulduğu koşullarda, çevre konumuna geçmiş ilişkilerimiz, ifade etmiş olduğumuz anlayışın, uygulamak istediğimiz kararın kendine ait olduğunu görece ve muhalif konumdan çıkıp kararlarımızı sahiplenmesi mümkün olacaktır.

Kolektif pratiğimizde gördüğümüz çevreci tarza karşı parti bilinci ile dar çevreciliğe karşı kitle çizgimizle mücadele edelim.

Almanya Merkel'in Ardından Seçimlerle Makyaj Tazeledi

Avrupa Birliği denilen emperyalist birliğin amiral gemisi sayılan; ekonomik gücü, siyasal nüfuzu ve etkileri bakımından dünya kapitalist- emperyalist sömürü sistemi içinde önemli bir yer teşkil eden Almanya'da 26 Eylül pazar günü genel seçimler yapıldı.

Katılımın yüzde 76,6 olduğu ve 20. sinin yapıldığı Almanya'daki genel seçimlerde burjuva partiler arasında ortaya çıkan oy dağılımı hiçbir partinin iktidarı oluşturacak kadar oy alamaması ile sonuçlandı. Burjuva klikler arasında siyasal farkın azaldığı, hatta aynı politikaların değişik tonları gibi, sundukları seçeneklerin, vaat ettiklerinin birbirinden çok farklı olmadıkları seçim kampanyası boyunca dikkat çekici bir nokta olarak kaydedilmelidir. Buna rağmen seçime katılım oranının oldukça yüksek olmuştur. Bunda özellikle CDU/CSU (Hristiyan Demokrat Birliği) ve SPD (Sosyal Demokrat Partisi) koalisyonunun uzun süredir uyguladığı politikalara tepki ve son süreçte pandeminin de eklendiği krizin etkisi fazladır. Bu durum özellikle hükümet değişim isteğini ortaya çıkaran, seçimlere ilginin yoğun olmasını getirmiştir.

Almanya seçimlerinde göçmen kökenli kesimlerin de seçimlere ciddi bir etkisi bulunmaktadır. Resmi verilere göre 83,2 milyon nüfuslu Almanya'da 21,9 milyon göçmen kökenli kişi yaşıyor. 26 Eylül'de yapılan seçimlerde oy kullanma hakkına sahip kişiler arasında 7,9 milyon göçmen kökenli varken, yabancı ülke vatandaşlığına sahip 8,7 milyon kişinin de oy kullanma hakkı bulunmamaktadır. Göçmen kökenlilerin de gelişen ırkçılığa karşı seçimlere yönelik ilgisinin arttığı görülmüştür.

Alman tekelci sermayesinin çıkarları için iki dönemdir "Büyük Koalisyon" şeklinde sürdürülen hükümet modelinin yeni bir makyaja ihtiyacı vardı. Bu nedenle genel seçimler sonrasında

da yeni koalisyon hükümeti kurma çalışmaları çerçevesinde partiler arasında ön görüşmeler başladı.

Angela Merkel'in aday olmadığı ve Armin Laschet ile seçime giren Hristiyan Demokrat Birlik'in önemli oranda oy kaybetmesi ve son 20 yıldır ilk kez Olaf Scholz ile SPD'nin birinci parti olarak çıkması sürpriz olmadı.

Oyların yüzde 25,7'sini alarak seçimden en güçlü parti olarak çıkan Sosyal Demokrat Parti'nin yanı sıra yüzde 24,1 oy oranı ile hezimet yaşayan Hristiyan Birlik (CDU/CSU) partilerinin de Yeşiller ve Hür Demokrat Parti (FDP) ile ön görüşmeler yapması bekleniyor.

Sosyal Demokrat Parti'nin (SPD) baş-

bakan adayı Olaf Scholz, bir koalisyon için Yeşiller ve Hür Demokrat Parti (FDP) ile "yeterince ortak noktaya" sahip olduklarını söylerken, CDU/CSU'nun başbakan adayı Armin Laschet, partisinin aldığı yenilgiye rağmen Hristiyan Birlik partilerinin liderliğinde bir koalisyon kurulmasının ihtimal dışı olmadığını belirtti.

CDU Genel Sekreteri Paul Ziemiak, iklim koruma, devletin finansmanı ve dijitalleşme gibi konularda "sürdürülebilir bir koalisyon" ihtimalinin söz konusu olduğunu ifade etti.

Almanya daha önceki seçim sonuçlarında olduğu gibi yine bir süre koalisyon görüşmeleri, pazarlıkları ekseninde gündemde kalacaktır. Gerek SPD ve gerekse de CDU/CSU hükü-

meti Yeşiller ve Liberal partiyi küçük ortak olarak kurma isteği içindedir. CDU/CSU'nun büyük ortak SPD'nin küçük ortak olduğu "Büyük Koalisyon"un uzun yıllardır yıpranma payı düşünüldüğünde, bu ortaklığın diğer seçeneklere göre daha zayıf olduğu görülmektedir.

Ancak Alman devletinin dümenindeki iki büyük partinin genel yönelimlerinde ve uyguladıkları politikalarda esaslı bir değişim istemediği de açıktır. Kuşkusuz bu durum oluşacak yeni koalisyonun esasta politik yönelim ekseninde değil bakan pazarlıkları üzerinden olacağı anlamına da gelmektedir. Seçmenlerin Almanya'da yaşanan son sel felaketi sonrası, Yeşiller Partisi'ne daha güçlü yöneldiği bu

düzeyde süren askeri yatırımları ve dünyadaki diğer ülke ve güçlerle ilişkilerinde esasta bir değişiklik söz konusu olmayacaktır. Burada Türkiye ile ilişkilerinde ana ekseninde değişiklik olmamasına rağmen, daha fazla gerginlik noktalarının olacağı ön görülebilir. Kürt meselesi, insan hakları vb. noktalarda bir önceki koalisyon partilerine göre güçlenerek çıkan SPD Yeşiller ve Liberal partinin içinden çıkacak açıklamalar, tepkiler bu gerginlik noktaları olacaktır. Ancak esaslı bir kriz olarak karşımıza çıkmayacaktır. Almanya ile TC arasındaki tarihsel olarak oluşmuş ekonomik, siyasi ilişkilerin bu yeni gerginlik alanları ile devam edeceği açıktır.

Alman işçi sınıfı, yerli ve göçmen kökenli emekçiler için de değişen bir şey beklenmemelidir. Alman egemenlerinin kurulu sömürü düzeni ve kurumsal politikaları aynı kulvarda devam ettirilecektir.

Göçmen emekçiler arasında ağırlıklı olarak reformist politikalarla siyasal çalışma yapan ve Seçime giren Linke, MLPD gibi partilerin de büyük oranda oy kaybettikleri ve yaptıkları propaganda- larla yığınların eğilimlerini etkileme de başarılı olmadıkları da açığa çıktı.

anlamda özellikle çevre politikalarında esaslı bir düzenleme beklediğine işaret etmektedir. İç politikada sağcı ve milliyetçi temelde uçlaşan yaklaşımlara karşı da seçmenlerin tepkisinin partilerin oy dağılımına bakarak açığa çıktığı görülmektedir. Bu anlamda özellikle genel sağcılaşma eğilimi içinde olan sistemlerin bu noktada en güçlü şekilde kolaylaştırıcı unsuru, sosyal demokrat, liberal ve yeşiller gibi sistem partileri olması gerçekliği seçimlerde ustaca manipüle edilmiştir. Zira bu partilerin sağcılaşma eğilimine politik yaklaşımlarıyla ciddi destek olduğu açıktır.

Almanya'da hükümet hangi koalisyon biçiminde kurulursa kurulsun, Alman emperyalizminin AB içindeki ekonomik, siyasi ve giderek artan

Almanya'da zayıf da olsa genç devrimci gruplar tarafından devrimci mücadeleyi önceleyen, "Seçim Çare Değil, Siyasi İktidar için Devrimci Mücadeleyi Yükselt!" şiarıyla kitlelere "seçimleri boykot" etmeye yönelik politik çağrılar da yapıldı.

Seçimlerin, burjuva egemenlik sisteminin, burjuva diktatörlüğünün ve sermayenin çıkarlarının hangi klik tarafından sürdürüleceğine karar vermek için halkın rızasını almaya dönük bir görüntüden ibaret olduğunu ve devletlerin demokratik seçimlerle yönetilmediği tarihi tecrübelerden bilinmektedir. Bu seçimler ve ortaya çıkardığı ve çıkaracağı sonuçlar da bunun bir ispatı daha olacaktır.

Özgür ve Asmin Devrim Yoluna Baş Koymuş, Komünizm İdealini Cenk Meydanına Mühürlemiştir!

*“Bilirim güzeldir dağlarda yaşamak
Duvarları yıkıp duvarsız yaşamak
Düşeceğin yerde uzanacak eli bilmek
Kaygısız bakabilmek bir çift göze
Güzeldir dağlarda yaşamak...”*

Yaşlı bir ana, gülen gözleriyle yaklaştı; “Sen de mi gerilla oldun. Ama sen daha çok küçük-sün, bu silah sana çok büyük değil mi?” diyerek Asmin’i sım sıkı kucakladı. Gözleri doldu... Ne kadar çok gerilla tanımış, onları bağrına basmıştı... Şimdi Asmin’e sevgi dolu gözlerle bakarken aklından kim bilir neler geçiyordu... Ananın yanında gelen genç bir kadın, “hiç korkmuyor musunuz?” diye sorarken Ana Asmin’in elini sım sıkı tutmuştu... Asmin gülüyordu her zamanki gibi. 18 yaşına girmişti artık. Erken büyümek zorunda kalmıştı. Bu yüzden de “küçüksün” denmesini kabul etmiyordu. Anaya, görüldüğü kadar küçük olmadığını söylemeye çalıştı. “Benim savaşmak için çok sebebim var ana...” derken gözlerinin içi gülüyordu. Etrafındakilerin kendini dinlediğini, saygıyla baktıklarını fark edince heyecandan sesi titredi, Özgür yoldaşa baktı yardım isteyen gözlerle... Özgür yoldaş da o anda Asmin’in köylülerle nasıl ilişki kurduğunu gözlemliyor, yeni bir gerilla olmasına rağmen çabuk gelişeceğini düşünüyordu. Asmin’in kendisine baktığını görünce hemen söze karı-

şarak; “gerillaya katılmak yürek ister ve Asmin yoldaşın da kocaman bir yüreği var. O, ezilen bütün kadınlara öncülük yapıyor. Bu silahı taşıyacak gücü de buradan alıyor...” dedi.

Özgür yoldaş köylülerle konuşurken bir yandan da az sonra yapacağı konuşmasını düşünüyordu. 18 Mayıs anması için gelen köylülerle gerillaların hasret dolu kucaklaşmalarını izlerken kafasında kış boyunca yaptıkları hazırlıklar vardı. Şimdi bunları pratiğe geçirme zamanı diye düşündü...

Gerillada baharın gelişiyle yaşanan coşku, eriyen kar sularıyla derelerin çoğalması gibiydi. Kış boyunca biriktirilenler, tıpkı suyun yatağını bulması gibi bir an önce kitlelere ulaştırılmayı bekliyordu... Gerillalar, yeni bir faaliyet dönemine girerken, büyük bir özenle askeri malzemelerini tamamlamıştı. Silah bakımları yapılmış, mermiler özenle kurutulmuştu. Üni-formalar, çantalar gözden geçirilmiş, bozulan, eskiyen yerler tamir edilmiş, kullanılmayacak durumda olanlar, olanaklar ölçüsünde yenilenmişti. 2015 yılı bahar ve yaz faaliyeti de böylesi bir hazırlığın sonunda başla-

mıştı. “TİKKO’yu güçlendirmek için seferber olalım!” şiarıyla örgütlenen kampanya faaliyetinin başlangıcı, 18 Mayıs anmalarıydı. Hazırlıklar hızla tamamlanmış; gidilecek köyler, köylerde görev alacak yoldaşlar belirlenmişti. İbrahim yoldaşı, mücadelenin tohumlarının atıldığı bu topraklarda köylülerle birlikte anmanın önemini farkındaydı her gerilla...

Özellikle yeni gerillaların daha bir heyecanlı olduklarını fark etti. Çoğu bölgeden katılmıştı yabancı değillerdi buralara ama gerilla olmak başkaydı... 2014 Sonbaharında gerillaya katılan Asmin yoldaş için de birçok şey çok yeniydi. Uzun ve yorucu bir yürüyüşün ardından farklı faaliyet alanlarında üslenen yoldaşlarla buluşmak, Asmin’in yorgunluğunu unutturmuş, çocuk gülüşlerini daha da artırmıştı. Küçük bedenine tezat kocaman kahkahalarıyla hemen dikkati çekiyor, güvenlik subayının sık sık ses uyarısına maruz kalmaktan kurtulamıyordu. Ama bu uyarıyı çok çabuk unutup, kendisine sorulan sorulara cevap vermek yerine sürekli gülüyordu. Kendini gülerken ifade eden yoldaşlardandı

Asmin. Asmin’le aynı dönem katılan, onun gibi bedeni ufak tefek ama yüreği kocaman olan Özlem (Hataylı Balcı) yoldaşla birlikte neşesi ve coşkusuyla bütün grubun en canlı gerillaları oluvermişlerdi hemen...

Asmin, gerillaya dair her şeyi hemen öğrenmeye çalışıyordu. Zorlandığı işlerde pes etmiyor, ısrar ediyor, kendini daha da zorluyordu... O da Dersim köylerindendi, daha önce kitle çalışması da yapmıştı ama şimdi onların karşısına gerilla olarak çıkmıştı. Bu ağır bir sorumluluktaki. Taşdığı silahın ve giydiği üniformanın ağırlığını köye girdiklerinde köylülerin ciddi, umutlu ve beklenti dolu bakışlarında daha da hissetmişti... Düne kadar köylülerin kendisine bakışlarının böyle olmadığını, giyilen üniformanın gücünü ve etkisini bu şekilde daha güçlü kavramıştı...

Köye gelirken yürüyüş kolunda yaşananları hatırladı. Asmin ve Özlem’in hallerini düşününce gülümsedi... Köy yolunda Asmin, Deniz (Cumhur Sinan Oktulmuş) yoldaşın komutasındaki gruptaydı. Yürüyüşte yenilerin olması bu yürüyüşü aynı zamanda bir eğiti-

me de dönüştürmüştü. Deniz yoldaş hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor, yürüyüş kolunda dikkat edilmesi gereken

bütün kuralları pratikte gösteriyordu. Yürüyüş kolunda aktarımlara henüz alışık olmayan yeni gerillalar, söylemenleri tam anlayamadığı için sık sık çukurlara düşüyor, dallara takılıyordu. Kimi zaman da verilen talimat ya da söylenen bir şey, arkaya gelene kadar bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Böyle olunca yürüyüş zamanı normalden daha uzun sürmüştü. İlk başta Asmin ve Özlem yoldaş arka arkaya yürüyordu. Her düşmede ikisinden kıkırtılarla gülme sesleri gelmeye başlayınca Komutan Deniz yoldaş, ikisini de ciddi bir şekilde uyararak hemen yerlerini değiştirmişti. Bu uyarının ciddiyetini anlayan her iki yoldaş da bir daha hiçbir yürüyüş kolunda böyle bir pratiğe girmeyecek, hatta zamanla askeri olarak en duyarlı yoldaşlardan olacaklardı.

Özgür bunları düşünürken köy meydanında da her köşede bir gerilla ve köylü grubu sohbet başlatmıştı bile. Kimi yaşadığı sorunları anlatıyor, kimi yapılması gerekenlere dikkat çekiyor, kimisi de düşmana, ajan işbirlikçilere karşı dikkatli olmaları için gerillaları uyarıyordu. İlk defa kitle faaliyetine çıkan gerillalar, büyük bir dikkatle sorunları dinliyor, örgütlenme kampanyası hakkında bilgilendirme yapıyor-

du. Yeni gördükleri gerillalar içinde özellikle Asmin ve Özlem yoldaşlar, çok genç olmaları ve kadın olmalarıyla kadınların hemen dikkatini çekiyordu. Kadınlar, belki de şimdiye kadar rahatlıkla anlatamadıkları sorunlarını anlatıyor, ne yapmaları gerektiğini soruyorlardı...

Asmin yoldaşın aksine Özgür yoldaş, deneyimli bir komutandı. Kitlelerle hemen bağ kurabilen yoldaşlardandı. Onun için yaşlı, genç ya da çocuk hiç fark etmez, hepsinin dilinden anlardı. Sürekli konuşmasıyla, gittiği her yerde yapılan bir iş varsa mutlaka katılmasıyla ve tabii ki gülmesi, güldürmesiyle öne çıkan, en çok yolu gözlenen gerillalardandı. Özgür yoldaş için yapılamayacak iş yoktu. Bir görev varsa hemen onun nasıl, hangi araçlarla gerçekleştirileceğine kafa yorar ve pratiğine girerdi. "Karar al, uygula!" sözünü sık sık hatırlatır, kendisi de öyle yapmaya çalışırdı. Yürüyüşümü engelleyen ya da zayıflatan şeyin uygulanmayan kararlar olduğunu söylerdi... Köylülerle yaptığı sohbetlerde konuşmayı ustalıkla savaşa katılmak için ne kadar çok gerekçemiz olduğuna getirir, bu konuyu mutlaka tartıştırdı. Özgür ve Asmin yoldaş köylülerin karşısında aynı yolda buluşturan da işte bu savaştı. Şimdi her ikisi de taşıdıkları misyonu kitlelerin gözlerinde bir kez daha gördüklerinde silahlarının kabzasını daha sıkı

kavramışlardı.

Özgür yoldaş konuşma yapmak için öne çıktı. Bir grup yoldaş, onun yanında yer alırken bir başka grup da olası sorulara ve çıkabilecek sorunlara karşı köylülerin arasında yer aldı. Özgür yoldaş, öncelikle İbrahim yoldaş şahsında bütün devrim ve komünizm şehitleri için herkesi saygı duruşuna davet etti. Yaşlı, genç bütün köylüler bu çağrıya hemen uydu. Bir yoldaşın saygı duruşunda okuduğu şiirin ardından Özgür yoldaş konuşmasına başladı.

Herkesin pür dikkat dinlediği konuşmasını onların kendilerinden, kendi mücadelelerinden örnekler vererek anlattı. Özgür yoldaş konuşurken köylülerle öyle bir bağ kurmuştu ki hepimiz mücadelenin tohumlarının atıldığı bu topraklarda 70'li yılların coşkusunu hissetmiştik. "Acaba İbrahim yoldaşlar bu köye gelmiş midir" diye geçiyordu çoğumuzun aklından. Özgür yoldaş, yaşlı bir amcanın kendisine dikkatle baktığını, konuştuğu her cümleden sonra başını salladığını fark etti. Belli ki amca çok şey yaşamıştı. Özgür, bir yandan konuşurken diğer yandan da amcayla ayrıca konuşmayı geçiriyordu aklından. Konuşmasını bitirirken yürüteceğimiz örgütlenme kampanyası hakkında bilgilendirme yaparak herkesi savaşa katılmaya ve destek olmaya çağırırdı.

Köylüler Özgür yoldaşın konuşma-

sından çok etkilenmişti. Söz alıp soru soranlar oldu. Özgür yoldaş bütün soruları cevapladı. Az önce dikkatle dinleyen amca geldi, Özgür'e sarılarak; "Size çok teşekkür ederim. Sizler var oldukça bizim sırtımız yere gelmez..." dedi... Özgür yoldaş, "biz gücümüzü sizden, sizin gibi inançlı insanlardan alıyoruz, bu zulüm devam ettikçe daha çok görüşeceğiz merak etme" diyerek amcayı sımsıkı kucakladı.

Köylüler kadar bütün yoldaşlar da bu toplantıdan çok etkilenmişti. Özellikle köylülerin gerillaya ve anma etkinliğine yönelik ilgisi, motivasyonumuzu artırmış, faaliyete daha güçlü adımlarla başlamamızı sağlamıştı...

Özgür (Ali Kemal Yılmaz) ve Asmin (Gökçe Kurban) yoldaşlar, gerilla yaşamları boyunca yoldaşlığa, bağlılığa, inanca, kararlılığa, fedakarlığa ve yaşama ait birçok şeye dair bu dağlarda çok fazla iz bıraktı. Ve kendilerinden kısa bir süre önce ölümsüzleşen Nubar (Erol Volkan İldem) ve Rosa (Fadime Çakıl) yoldaşlarla ilgili soruşturma görevi için buldukları Ovacık Hacıbirim'de 1-4 Ekim 2020 tarihleri arasında düşmanın hava saldırısında ölümsüzleştiler. Şimdi andımızdır; onların izinden yürüyecek, bu topraklara dağılan her parçamızın intikamını onların da inancını kuşanarak alacağız...

Yoldaşınız

Arkadaşlıktan Yoldaşlığa: Rosa ve Asmin Yoldaşlar Ölümsüzdür!

İlk vedamızı 14 yaşında yapmıştık.

Gökçe Anadolu Lisesini kazanmıştı Dersim Merkez'de. İçim buruktu, artık eskisi kadar çok konuşamayacak ve görüşemeyecektik. Bu durum beni bir hayli üzmüştü.

İlkokulda bir dönem aynı sırayı paylaşmış, aynı bahçede koşup oynamıştık. Sporun birçok branşına yetenekliydi, tenise, voleybola, krosa ayrı bir ilgisi vardı. Birlikte voleybol oynardık ders aralarında.

Yine bir gün okul bahçesinde kaydırdan düştüm, kaşım açıldı, yüzüme süzülen kanı, yaramı temizleyen olmuştu Gökçe. Ve ben o gün anladım ki bir daha eli asla omuzumdan düşmeyecek. 8 yıl boyunca da öyle oldu.

Yıllar geçmiş, biz büyümüştük. Lise yıllarında

Dersim'de bir sokakta karşılaştık, koşarak bana doğru gelip sarıldı. Elinde bildiriler vardı, ilk anda ne olduğunu anlamamıştım. O gün bana uzun uzun anlattı Dersim liseli gençlik faaliyetini, Partizan'ı ve YDG'yi. Beni etkilemeyi başarmıştı aslında.

Sonraki günlerde buluşmak üzere Gökçe ile sözleşmiştik. Bir sonraki buluşmamızda yanında bir arkadaşıyla geldi, onun da adı Fadimeydi (Rosa). Fadime ile de o gün orda ta-

nıştım. Öyle sıcak ve samimilerdi ki bana her şeyi anlatıp benimsetmeye çalışıyorlardı. Ben de her şeyi sorup öğrenmek istiyordum. Bana lise faaliyetlerini anlatan Dersim Liseli Gençlik Dergisini, Tohum kitabını ve gazete verdiler.

O gün Dersim benim için bambaşka anlamlar taşıyan bir yer olmuştu artık. O günün ardından başta kendimi olmak üzere her şeyi sorgulamaya başladım, sonra derginin sayfalarını karıştırdım ve birden kendimi Tohum kitabını okurken buldum. Benim hikayem o gün orada, Gökçe ve Fadime ile başlamıştı. Bir dahaki haftayı ipe çektim ve hafta sonu onlara koşup daha çok öğrenmek, daha çok çalışmak istediğimi söyledim. Gülümsediler bana ve o gün ben de artık onlardan biriydim.

Gökçe'yle çocuk yaşta başlayan arkadaşlığımız yoldaşlığa dönüşmüştü, artık yoldaştık ve bu o arkadaşlıktan

çok daha üstün bir bağlılıktı. Gökçe'nin gerillaya katıldığını duyunca heyecanım 2 kat daha artmıştı ama hiçbir zaman kendimde o cesareti bulamamıştım. Fadime ve Gökçe için "cesur yürekli özgürlük savaşçıları" demiştim hep.

Geçen yılların ardından ilk Fadime'nin ölüm haberini aldım. Bu acı çok zordu, tarifi imkânsız, yoldaşım Fadime, dağların Rosa'sı vurulmuştu. Gökçe aklıma geldi birden, "ben böylesem o nasıldır diye" düşündüm. Aradan 20 gün geçtikten sonra Gökçe'nin de Fadime'nin düştüğü yerde düşmesi acımı da öfkemi de katlamıştı. Sonra kendime bir söz verdim gidenlerin ardından ne olursa olsun özgür yarınlar için savaşıp onların düşlediği dünyayı kurmak için elimden geleni yapacağım. Ve artık şimdi, onlardan devraldığımız görevleri üstlenmenin zamanı.

Yoldaşınız

TKP/ML, KKE (m-l), P (m-l)T: Komünist Abimael Guzman (Gonzalo) 11 Eylül 2021'de Aramızdan Ayrıldı

HABER MERKEZİ- 11 Eylül'de Peru hapislerinde tedavisi engellenerek katledilen Başkan Gonzalo için TKP/ML, KKE (m-l) ve P (ö-l)T tarafından ortak açıklama yapıldı. Açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Gonzalo 1934'te doğdu. Onu yetiştiren babasının maddi durumu, akademik kariyer yapmasına ve 1962'de Ayacucho'daki San Cristóbal Ulusal Üniversitesi'nde Felsefe kürsüsüne geçmesine olanak sağladı. Öğrencilik yıllarında Marksizmi inceledi.

1965 yılında o zamana kadar teorik düzeyde öğrendiklerinin pratik uygulamasıyla temasa geçme fırsatı buldu. Çin Halk Cumhuriyeti'ne yaptığı gezi onu ayrılmaz bir şekilde halkların davasına bağladı ve halkın ve işçi sınıfının saflarında sınıf mücadelesine girdi. Peru'ya döndükten sonra Gonzalo, Peru Komünist Partisi'nin kuruluşuna öncülük etti ve Peru Komünist Partisi'nin teorik ve politik düzeyde önderi ve rehberi oldu.

Abimael Guzmán (Gonzalo), Peru Devrimi'nin ve halkının, yerel diktatörlük rejimine ve emperyalistlere karşı "Uzun süreli Halk Savaşı" ile zafer kazanacağına kararlıydı.

Nitekim, dünya komünist hareketinin revizyonist çizginin hakimiyetle gerilediği bir dönemde, Gonzalo önderliğindeki PKP, 12 yıl boyunca (1980-1992), gerillaların Lima'ya ciddi şekilde yaklaştığı, etkin bir devrimci mücadele yürütmüştür. Bu mücadele, ABD ve CIA'nin sürekli Latin Amerika'ya müdahale ettiği ve devletin suikast makinelerini yönettiği bir dönemde Latin Amerika halklarına ilham veren devrimci bir mücadeleydi.

Peru Komünist Partisi, Kültür Devrimi ile birlikte sürekli olarak Marksist-Leninist fikirleri savundu. Parti, köylüler, işçiler, aydınlar, sıradan insanlar ve ordu gibi toplumun geniş kesimleri tarafından desteklenen, komünist perspektiften yana olan kitlesel bir silahlı devrimci hareket yarattı. Örgütün temeli yerli halklardan oluşuyordu ve gerilla ordusunun %40'ının yerli kadınlardan oluşması örgütün karakteristik bir özelliğiydi. Guzmán, yerlilerin dili olan Keçuva'yı öğrendi, böylece onlara hitap edebildi ve on-

ları devrimci mücadeleye aktif olarak kanalize edebildi.

1992'de komünist Abimael Guzmán, Amerikan emperyalizminin açık desteğiyle Peru'nun diktatör rejimi tarafından tutuklandı. Düşmanları onu bir kafese kapatarak küçük düşürmeye çalışsa da, Gonzalo sarsılmaz bir şekilde ideallerine sadık kalarak halkı devrimci savaşa devam etmeye çağırdı.

Komünist Abimael Guzmán (Gonzalo), kötüleşen sağlığına rağmen 29 yıl hücre hapsinde tutularak, burjuvazinin ve emperyalistlerin ne kadar korkak ve cani olduğunu ve militanlardan, halktan, devrimci komünist perspektiften ne kadar korktuklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Peru Kongresi'nden geçen ve yeni Pedro Castillo Hükümeti tarafından alçakça uygulanan yeni yasasını kınıyoruz. Bu yeni yasa, siyasi tutsakların cesetlerinin yakılmasına yöneliktir ve

küllerinin akrabalarına bile teslim edilmesine izin vermez. 24 Eylül Cuma günü Callao Deniz Üssü Cezaevinde Komünist Önder'in gövdesi ateşe verildi. Ana akım medyadan bir grup gazetecinin şahitliğinde, büyük bir coşkuyla ve intikam çılgınlıklarıyla alçakça eylemlerinin görüntülerini yayınladılar! Çıkan duman bulutunu bile fotoğrafladılar! Gerçek teroristler ve barbarlar bunlardır!

Yoldaş Gonzalo aramızdan ayrıldı, ama onun yerine bir insan, bir savaşçı, bir komünist olarak aldığı yol kaldı. Gonzalo bizlere, gezegenin tüm halklarının yerli ve yabancı sömürücülere karşı bu yolda yürüyeceği mutlaklığını bıraktı.

Peru'nun devrimci komünist lideri Abimael Guzmán'a şeref olsun!

Yaşasın Peru'da ve tüm dünyada süren devrimci mücadele!

-TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/ MARKSİST LENİNİST – TKP/ML

-YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST LENİNİST) – KKE(m-l)

-İSPANYA (MARKSİST LENİNİST) İŞÇİ PARTİSİ – P(m-l)T

Eylül 2021"

"Peru Komünist Partisi Kurucu Önderi ve Başkanı Yoldaş Abimael Guzman'a (Gonzalo) Kızıl Saygı!"

HABER MERKEZİ- Callao Deniz üssünde 29 yıldır ağır tecrit koşulları altında tutulan ve 11 Eylül'de tedavisi engellenerek katledilen PKP Başkanı Gonzalo'nun ölümsüzleşmesinin ardından, Hindistan Komünist Partisi (Maoist) – MK Sözcüsü Abhay tarafından yapılan açıklamayı paylaşıyoruz.

"HKP (Maoist) Merkez Komitesi, 11 Eylül'de Peru'nun Callao Deniz Üssü'nün yüksek güvenlik merkezinde ölümsüzleşen Peru Komünist Partisi kurucu önderi ve başkanı, 86 yaşındaki Yoldaş Manuel Ruben Abimael Guzman Reynoso'ya (Gonzalo) mütevazı bir saygı duruşunda bulunuyor. Merkez Komitemiz, Peru Komünist Partisi'ne, proletaryaya, köylülüğe,

Peru'nun tüm devrimci halkına ve arkadaşlarına, akrabalarına, yoldaşlarına derin taziye ve sempatilerini ifade eder.

Yoldaş Gonzalo, somut şeylerin somut analizi ve sentezi yöntemini geliştirerek Marksist felsefeye katkıda bulunmuştur. Temmuz 2021'den beri Yoldaş Gonzalo'nun sağlığı sürekli olarak kötüleşti ve 11 Eylül'de yaşamını yitirdi. Peru Komünist Partisi'nin çağrısının ardından, partimiz, sendikalar ve aydınlar da dahil olmak üzere birçok Maoist parti ve örgüt, daha iyi koşullar talep etti. Gonzalo'ya tıbbi tesisler sağlanması ve derhal serbest bırakılması için Peru'nun iktidardaki 'solcu' hükümetine başvurdu. Ancak sosyal faşist sol hükümet, Amerikan emperyalistlerinin ve onun Peru kompradorlarının gündemine göre hareket etmişti. Yoldaş Gonzalo'nun serbest bırakılması için

dünyanın dört bir yanından yapılan çağrılar, yukarıda bahsedilen sosyal faşist sol hükümet tarafından sınıfsal doğası gereği duyulmadı. Bu şekilde Amerika ve Peru'nun komprador sınıf temsilcileri, yoldaş Gonzalo'yu ölümüne kadar parmaklıklar ardına koydu. Ona daha iyi tıbbi imkanlar sağlamadılar. Aslında yoldaş Gonzalo'nun Peru'nun deniz üssündeki ölümü, Amerikan emperyalistleri ve Peru komprador yöneticilerinin rehberliğinde Peru polis-askeri-yargısı tarafından işlenen barbarca bir cinayetten başka bir şey değildi.

Merkez Komitemiz, yoldaş Gonzalo'ya gerçek bir saygı göstermek için Hindistan'daki Yeni Demokratik Devrimi ve Sosyalist Devrimi dünya sosyalist devriminin bir parçası olarak ilerletmeyi bir kez daha taahhüt ediyor. Merkez Komitemiz, Peru halkını, Gonzalo'ya gerçek bir saygı

ve düşerini gerçekleştirmek için, Peru'da Yeni Demokratik Devrimi başarıya dönüştürmek için Halk Savaşı yolunda ilerlemeye çağırıyor. Merkez Komitemiz, proletaryayı, ezilen ulusları ve dünya emekçilerini, Amerikan emperyalizminin, Peru'nun komprador hükümetinin ve ordusunun, deniz üssünde tutsak tutulurken, yoldaş Gonzalo'ya yönelik kötü niyetli davranışlarını şiddetle kınamaya çağırıyor. Merkez Komitemiz ayrıca emperyalizme ve komprador bürokratik burjuvaziye ve feodalizme karşı Halk Savaşı'nı ülkelerinde ilerletmeye ve yoğunlaştırmaya çağırıyor. Merkez Komitemiz, tüm ülkelerin işçilerini birleşmeye, savaşmaya, yenmeye ve emperyalizmi yok etmeye çağırıyor.

Abhay

HKP (Maoist) Merkezi Komite sözcüsü

Başkan Gonzalo'nun cenazesi yakıldı

HABER MERKEZİ- 29 yıllık tutsaklığın ardından faşist Peru devleti-

Gonzalo'nun cenazesi Lima'daki De-

nin hapisanesinde katledilen Peru Komünist Partisi başkanı Abimael Guzman'ın cenazesi yakıldı, külleri bilinmeyen bir yere savruldu.

25 Eylül sabah saatlerinde Başkan

niz Hastanesi'nin krematoryumunda yakıldı. Krematoryuma hiç kimse alınmazken, burjuva-feodal medya temsilcileri (CNN gibi) yakılma olayını görüntüledi. Krematoryumda ayrıca Cumhuriyet savcılığının temsilcileri ile İçişleri ve Adalet bakanı Aníbal Torres ile Terörle Mücadele Müdürlüğü başkanı General Oscar Arriola'nın da olduğu belirtildi.

Başkan Gonzalo'nun hayatını kay-

betmesinin ardından Peru Kongresi "terör suçluları"nın cenazelerinin yakılmasına dair yasayı 17 Eylül'de onayladı ve 13 günün ardından Gonzalo'nun cenazesini yaktı.

Başkan Gonzalo'nun eşi ve PKP kadrolarından Elena Iparraguirre'nin cenazeyi teslim alma ve tören yapma talepleri uydurma bahanelerle 15 Eylül'de reddedilmişti.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

M. Kemal Alpinar: 1959 yılında Afyon'da dünyaya gelen Mustafa Kemal Alpinar, çocukluk yıllarını hem okuyarak hem de babasının yanında çalışarak geçirdi. Daha gençlik yıllarında zengin ile yoksul arasındaki çelişkileri gören Mustafa Kemal Alpinar, farklılığın ortadan kalkmasının, çelişkilerin çözümünün, işçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun Demokratik Halk Devrimi ile olacağına inandı. Faşistlerin azgınca saldırdığı, çeşitli pusu ve provokasyonlar düzenlediği bir ortamda bu saldırılara karşı Afyon Sandıklı'da tüm anti faşist gençliği ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesi çerçevesinde yürüttüğü çabalar sonucunda hareketlendirdi. TKP/ML militanı olan Mustafa Kemal Alpinar, 18 Ekim 1979'da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Halil İbrahim Kater: Diyarbakır'da dünyaya gelen Halil İbrahim Kater, maddi sıkıntılardan dolayı yokluk içinde büyüdü. Daha çocuk sayılabilecek yaşta tanıştığı TKP/ML ile. İzmir Buca Lisesi'nde liseli gençlik içinde faaliyet yürüttü. Gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist faaliyetlerinde aktif olarak yer aldı. Sürekli kendini geliştiren ve yenileyen Halil İbrahim Kater, İzmir'de Orhan Bakır'ın kaçırılması eyleminde de görev aldı. Halkla çok sıcak ilişkiler kuran Halil İbrahim Kater en son Siverek ve yöresinde Parti Aday Üyesi olarak faaliyet yürütüyordu. Bu yöredeki gerilla birimi içinde

yer alıyordu. Halil İbrahim Kater, Urfa Siverek'te bir ev toplantısında Ekim 1980'de dikkatsizlik sonucu meydana gelen kaza kurşunuyla hayatını kaybetti.

Behzat Firik: 1981'in Eylül ayında TİKKO gerillası Pir Hasan Kulaç'ın şehit düştüğü çatışmanın ardından süren operasyonlar sırasında bölgedeki gerillaların yerini öğrenebilmek amacıyla Behzat Firik evinden alınarak ormanda Kulaksız Yüzbaşı olarak bilinen Aytekin İçmez tarafından sorguya çekilir.

Behzat Firik'i konuşturup ondan bilgi alabilmek amacıyla ateşte ısıttıkları kızgın demir ile vücudunun çeşitli yerlerini, dudağını ve dilini yakarlar. Ama çabaları boşunadır. Behzat Firik, tüm soruları cevapsız bırakır. Daha sonra gözü dönen caniler, Behzat Firik'in ayaklarını ateş közüne sokarlar. Bir şey elde edemeyince çareyi Behzat Firik'i kurşuna dizmekte bulurlar. Sonrasında ise "kaçtı, dur ihtarına, uymadı, biz de vurduk" diye meseleyi geçiştirmeye çalışırlar.

Osman Özcan Doyuranlar: Haziran 1982'de gözaltına alındı, Ekim ayı içerisinde işkencede katledildi. Osman Özcan Doyuranlar, 12 Eylül öncesi TKP/ML'ye her türlü desteği sunan, verilen görevleri yerine getiren bir militandı. 12 Eylül'den kısa bir süre sonra gözaltına alındı. Yoğun işkence altında kısmi olarak çözülsün de şehit düşmesinden önce "gücüm oranında partiye yardım etmek istiyorum. Be-

nimle ilişkiye geçin" diyerek özeleştirme vermiştir. Ancak bu süre içinde tekrar gözaltına alınan Osman Özcan Doyuranlar, Edirne'de işkencede katledildi.

Kemal Özgül: Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu olan Kemal Özgül, Fransa'da 10 Kasım 1984

tarihinde, Paris'te Renault fabrikasında CGT sendikası öncülüğünde greve çıkan işçilere yönelik faşist saldırıda ölümsüzleşti.

Mustafa Tekin: Kod adı Özkan, S. Bertal olan Mustafa Tekin, Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. TKP/ML Üyesi olan Tekin, 6 Ekim 1987 tarihinde Edirne'de Meriç Nehri'ni geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

Tuzla Şehitleri

Tarihe Tuzla katliamı olarak geçen 4 TKP/ML militanınin katledilmesi olayı faşist TC'nin ajan faaliyetinin bir sonucudur. Gebze'den İstanbul'a giden **İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın;** hakim sınıfların bir piyonu olarak TKP/ML sempatican çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla Köprüsünde pusuya düşürülerek katledildiler. Operasyonun hazırlıklarını 2 gün öncesinden yapan İstanbul polisi, içinde 4 Partizanın bulunduğu arabayı durdurdu. Daha sonra arabadan inen Partizanları kurşun yağmuruna tuttu. Katliamda Adalının vücuduna 15, Yalçın'a 7, Soğukpınar'a 32, Şen'e 30 kurşun isabet etti. Katliamı gerçekleştiren dönemin Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı, katliamı savunarak "Vur emrini ben verdim", "Dört dörtlük bir operasyon" şeklinde demeçler veriyordu.

Kahraman Ailesi

Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı **Meral Kahraman** ve 22 yaşındaki kızı **Zeynep Kahraman** Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK gerillaları tarafından katledildi. PKK'nin kaçırdığı Murat Kahraman adlı genç ellerinden kaçınca evine giderek önce ailesine 25 milyon para cezası kesen PKK'liler Meral ve Zeynep kardeşlerin ellerini bağlayarak evi ateşe verir. Bu arada adını Meral Yakar'dan alan Meral Kahraman dışarı çıkmayı başarsa da dışarda PKK gerillaları tarafından kafasına kurşun sıkılarak katledilir. Yaşlı baba vücuduna 24 kurşun sıkılarak öldürülürken Zeynep ise yaralı bir halde bırakılır ve köylüler onu doktora götürmemeleri için tehdit edilirler. Daha sonra Zeynep Kahraman da yaşamını yitirir.

Suzan Zengin: Devrimci, sosyalist basın kimliği ile işçi ve emekçilerin direniş ve eylemlerinin yanı başında onlarla omuz omuzaydı. Fotoğraf makinesi ve kalemi ile işçi havzalarının ve emekçi semtlerin her daim ayrılmaz bir parçası, öfkelerinin, özlemlerinin ve umutlarının; emeğine ve geleceğine sahip çıkmak adına yürüttükleri işgallerin ve grevlerin sesiydi.

52 yıllık yaşamının büyük bir bölümünü, baskılara ve eşitsizliğe karşı mücadele ederek geçiren Suzan yoldaş, defalarca gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş ve tutuklanmıştır.

28 Ağustos 2009 sabahı Suzan Zengin'in evi polis tarafından basılmış ve bir komplo sonucu tutuklanmıştır. Bir buçuk yıl boyunca tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesinde tutuklu kalan Suzan Zengin'in birçok kronik rahatsızlığı bulunuyordu. Sağlık sorunlarının tedavisi için yürütülen tüm çabalar, devrimci-yurtsever tutsakları ölüme terk eden zihniyetin kalın duvarları ile karşı karşıya kaldı. 12 Ekim 2011 tarihinde hayatını kaybetti.

yazının başlangıcı 24. sayfadadır

orantısız artışa yol açtı. Yedek iş gücü olarak görülen kadın gücü azgınca sömürüldü. Eve hapsedilen kadınlar ev içi şiddete çok daha fazla maruz kaldı. Egemenlerin sözde "kadına yönelik şiddet mücadelesi" 2021 yılının ilk 8 ayında 191 kadının katledilmesi ile sonuçlandı. Aynı süreçte 132 kadının ölümü şüpheli ölüm olarak kayda geçti. Kadın işçi ölümleri kayıt dışı çalışmanın en yoğun olduğu tarım işkolunda (özellikle mevsimlik işkollarında) gerçekleştiğinden buradaki cinayetler ise "kayıt dışı" kaldı. Savaş ve ekonomik nedenlerden dolayı ülkelerini terk etmek zorunda bırakılan kadınlar, sığındıkları ülkelerde her türden sömürüye açık olmakla beraber milliyetçi politikalara eklenen cinsiyet eşitsizliğiyle en ağır şiddet biçimlerini yaşamaktalar. Kadına yönelik devlet şiddetinin bir yansıması olarak taciz-tecavüz ve ölümler çevrili, en yakınları tarafından tehdit edilen, öldürülme tehlikesi yaşayan, korunma talebi ile devlete başvuran kadınların alenen katledilmesi olarak sürdü. Devlet, koruma altına aldığı kadınları dahi katillerinden korumadı. Yüzlerce kadın defalarca uzaklaştırma kararı aldıklarına rağmen bu erkekler tarafından katledildi.

Bu tabloya baktığımızda karşımızda duran, örgütlü yapıyla kadınları katleden, katilleri koruyan devletten kadınları korumasını beklemek erkek egemen anlayışı anlamamanın yanı sıra devletin niteliğini de kavrayama-

maktır. Grevdeki işçi kadınlara polis şiddeti halinde yönelen devlet, köylü kadınlara jandarma dipçığıyle yönelmektedir. Öğrenci kadınlara "Kadın Üniversitesi" dayatması olarak şekillen alan politika tecavüzcü profesörleri aklamakla üst boyuta çıkmıştır. Tacizci ve tecavüzcüleri koruyan yargı kararları devletin kadın düşmanı politikalarının sınıfsal niteliğini de ortaya koymaktadır.

Ataerkil düzen dediğimiz bu yapı her alanda çok çeşitli şekilde kadın düşmanı politikalarını hayata geçirmeye devam etmekte, krizi derinleştikçe de saldırısını artırmaktadır. Devletin uyguladığı faşist politikalar ezilen halk kitleleri üzerinde baskı kurmayı ve halkı örgütsüz kılmayı hedefliyor. Örgütsüz bırakılan halk kitleleri karşısında devlet politikaları daha kolay hayata geçirilebilecektir.

Bu sömürü düzenine baş kaldıranlar ise devletin katliamcı, zor yönü ile karşılaşılıyor. Kürt ulusuna ve özel olarak Kürt Ulusal Hareketine yönelik katliamlar, hapis-hanelerdeki devrimci tutsakların tüm haklarının tir-

panlanması, şehit düşen gerillaların bedenlerine yapılan işkence devletin katliamcı yüzünü ortaya çıkarıyor. Özellikle mücadele içinde olan kadınlara daha kapsamlı bir saldırı gerçekleştiren devlet, gerilla kadınların bedenlerini teşhir ederek kadınlara mücadele etmemeleri için göz dağı veren bir politika izliyor. En son 2020 yılında 1-4 Ekim tarihlerinde şehit düşen Özgür ve Asmin yoldaşlara uygulanan işkence faşist devletin niteliğini ortaya koyarken hâkim sınıfların korkularının ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

DEVLET ŞİDDETİNE KARŞI DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ŞİARINI YÜKSELTELİM!

25 Kasım yaklaşırken kadına yönelik

devlet şiddetine karşı örgütlenme politikamız da yukarıda ifade ettiğimiz bu gerçeklik üzerine oturmaktadır. Kadına yönelik şiddetin tekil erkek şiddetine indirgenmediği bir süreçte, devlet şiddetinin tüm yönleriyle ortaya konması gerekmektedir. Süreçteki temel politikamız kadına yönelik devlet şiddeti olacaktır. Ancak genel olarak kadına yönelik devlet şiddeti dendiğinde sadece devrimci kadınlara, yani hapis-hanelerdeki tutsak kadınlara, dağlardaki gerilla kadınlara ya da demokratik alanda faaliyet yürüten devrimci kadınlara yönelik saldırılar devlet şiddeti olarak tanımlanabilmektedir. Devlet şiddetinin geniş kadın kitlelerine de uygulandığı göz ardı edilebilmektedir. Bu durum

bir tarafta devrimci kadınlara yönelik şiddeti görmezden gelmeye yol açarken diğer tarafta devletin kadına yönelik şiddetinin kapsamını daraltmasını getirmektedir. Bunlar çalışmamızda dikkat etmemiz gereken yanlardır. Evet, devlet şiddetinin en azgın biçimde mücadele eden devrimci kadınlara yöneldiği doğrudur ve faşist Türk devletinin tarihi sayısız devrimci kadın düşmanlığı pratiği ile doludur. Ancak devletin kadına yönelik şiddeti devrimci kadınlarla sınırlı olmadığı gibi halka yönelik tüm diğer saldırılardan da bağımsız değildir. Bu gerçekliği kadın kitlelerine anlatmak kadınları devrimci mücadeleden başka bir kurtuluş yolu olmadığına ikna

damızın politik hattı kitlelerin gerçek sorunlarıyla buluşan DHD perspektifimiz olmalıdır.

Kadınların yaşamlarındaki şiddetten yola çıkarken bu şiddetin kökenini ortaya koyan bir politika ile örgütlenme çalışmalarına ağırlık verdiğimiz yaklaşık iki aylık bir dönemi kapsayacak yoğunlaştırılmış çalışmamızın politik eksenini kadına yönelik şiddetin sınıfsal niteliği oluşturmaktadır. Kadına yönelen şiddetin sınıfsal niteliğini ortaya koyarken hâkim sınıfların en yüksek düzeyde örgütlü yapısı olan devlet gerçekliği çalışmamızın temel odağı olmalıdır. Kadına yönelik tekil şiddete gözlerimizi kapatmadan, bu

rı/olmayacakları, Diyanetin kadınlara verdiği öğütlerin içinde kölelik, biat nutukları ile şiddetle mücadelede erkek egemen zihniyeti nasıl ürettikleri, Ensar Vakfı'nda tecavüze uğrayan çocuklara "Bir kereden bir şey olmaz." diyerek şiddetle mücadelede tecavüzcülere cesaret verdikleri, defalarca korunma talebinde bulunan kadınların katledilmesine göz yumulması ve katillerinin aklanması ile yargının erkek egemen niteliği, Devletin Avrupa Birliği Konseyi Sözleşmesi olan ve İstanbul Sözleşmesi olarak bilinen "Kadına yönelik şiddetin ve ev içi şiddetin önlenmesi" sözleşmesinin feshedilmesi, 4. yargı paketinde yer alan çocuğun cinsel

istismarında "kuvvetli suç şüphesi" yerine "somut delil" arayarak ve çocuk tecavüzlerinin üstünü kapatarak şiddetle nasıl mücadelede etmediği ve etmeyeceği kitle çalışmalarımızda anlatılmalıdır. İktidarı, muhalefeti ile egemen sınıfların partilerinin ikiyüzlü karakteri ortaya konmalı, bunlar arasında seçim yapmak zorunda olmayan emekçi kadınların mücadele etmekten başka bir yolu olmadığı anlatılmalıdır.

etmek ve bu açıdan kadın kitlelerine sınıf bilinci taşımak ve kadın kitlelerini demokratik halk devrimi perspektifi ile örgütlemek çalışmamızın temeli olarak kavranmalı, kadınların yaşamındaki şiddetten yola çıkarak faaliyetimizin devrimci niteliğini kitlelere taşımak gerekmektedir. Tüm bu yönleriyle kadına yönelik devlet şiddeti sadece devrimci kadınlara yönelen saldırılar olarak anlaşılmalı, çalışmamızın kapsamı bu açıdan darlaştırılmamalı, kadın kitlelerinin maruz kaldığı sorunlar devrimci politikalarımızla buluşturulurken şehit yoldaşlarımızın yaşamı ve mücadelesi devrimci yaratıcılıkla birleştiren çalışmalarla kadın kitlelerinin şehitlerimiz şahsında devrimci mücadeleyi sahiplenmesini sağlayan bir anlayışla faaliyetlerimiz tüm alanlarda örgütlenmelidir. Etkin devrimci propagan-

şiddet biçiminin kadınların yaşamına etkilerini analiz etmeli, bu gerçeklik içinde tekil şiddetin örgütlü, erkek egemen anlayışın mevcut sistem içinde ürettiği bir politika olduğuna yoğunlaşmalıyız.

Bu anlayışla temel hedefi kitlelerle buluşmak olan "Şiddeti Üreten Devlet Şiddeti Yok Edemez" şiarlı çalışmamız boyunca devletin ve bir bütün hâkim sınıf sözcülerinin kadına yönelik şiddetle mücadele adı altında sergiledikleri ikiyüzlü politika teşhir edilmeli, her türlü karşı devrimci ve haksız şiddetin üstünü örterek kadına şiddeti meşrulaştırmaya çalışan sisteme karşı devrimci çizgide örgütlü mücadele propagandası yapılmalıdır. Hâkim sınıf sözcülerinin "kadına uygulanan şiddet tolere edilebilir." diyerek kadına yönelik şiddetle mücadelede kadının yanında olmadıkla-

KADINA YÖNELİK ŞİDDETİ DURDURMAK İÇİN DHD ÇİZGİSİNDE KİTLERİ ÖRGÜTLEYELİM!

İnsanın insan üzerindeki sömürsüne dayanan bu düzen işçi ve emekçi kadına ya da erkeğe eşitlik ve özgürlük sunmaz. Sadece erkeklere yönelen öfke ile kadına yönelik şiddet ortadan kalkmayacaktır. Mızrağın ucunu sisteme yöneltmek zorunludur. Bilmeliyiz ki şiddeti üreten hâkim sınıf kendisidir, şiddeti üreten devletin şiddeti yok edemeyeceği kesindir. Bu sebeple kadına yönelik devlet şiddetinin özü hâkim sınıfların işçi sınıfına yönelen karşı devrimci şiddetinin parçası olarak okunmalıdır. Kadınların gerçek kurtuluşunun yolu karşı-devrimci zora karşı devrimci zoru kullanmalarından geçmektedir. Kadınların kurtuluşu sınıf mücadelesi-

nin zaferi ile olanaklı hale gelecektir. Bu aşamada yürüttüğümüz her çalışma bu devrimci özü barındırarak ele alınmalı, politikalarımız yaratıcı şekilde kitlelerle buluşturulmalıdır.

25 Kasım yaklaşırken daha sistemli ve örgütlü çalışmaya ihtiyacımız var. Kadınları örgütleyebilmemiz için öncelikle onlarla buluşabilmeli kitlelerin içinde olabilmeliyiz. Bu çalışma kadın kitlelerinin içinde olmamız için bir araç olmalı ve bu aracı en verimli şekilde kullanmalıyız. Her dönemin özgün politikaları olduğunu ve kitlelere gitmenin aracı olduğunu unutmamalıyız. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. Kadına yönelik şiddetle mücadele günü olan 25 Kasım yaklaşırken çalışmamızın temel amacı kadın kitleleri ile buluşmak, faaliyet yürüttüğümüz alanlarda güçlerimizi harekete geçirerek daha güçlü ilişkiler kurmaktır. Etrafımızdaki kadınlardan başlayarak yakın çevre ile politik düzlemde, daha yüksek bir bilinçle ilişkilenecek ve bu kadınları politikamız etrafında harekete geçirmek ve örgütlenmek gerekiyor. En verimli sonuçları almak için öncelikle çelişkisi en yoğun olan kadın kitlelerine gitmeliyiz. Devlet şiddetine en çok maruz kalan kesimler ulaşacağımız ilk kesimler olmalıdır. Sonra çalışmamızın hedef kitlesi yoksul mahallelerdeki ileri kitleyi oluşturan işçi ve emekçi kadınlardır.

Kitle çalışmalarında yol, yöntem ve araç bakımından birçok olanağa sahip olsak da bunları verimli ve doğru bir şekilde kullanmadığımızda bunlar amaçlarımız haline gelebilmektedir. Kitlelerden kitlelere anlayışımızı pratiğe geçirmediğimizde amaçlanan sonuca ulaşılmayan dar-pratikçi bir çalışma tarzı açığa çıkmaktadır. Bu anlayışa düşmemek için hedefsiz, kendiliğindenci anlayışa karşı durduğumuz bir çalışmayla kitlelerin hem öğrencisi hem öğretmeni olmayı başaralım. Faaliyetimizin her anında kitlelerden kitlelere çizgisini hâkim kılalım. Yaratıcı, zengin, dar deneycilikle sakatlanmış alışılmış tarzın dışında bir çalışma tarzı ile faaliyetimizi örgütleyelim. Gittiğimiz kitlelerle yakın ilişkiler kuralım, onları sınıf mücadelesine kanalize etmeye önderlik eden bir çizgide hareket edelim. Disiplinli çalışmayla devrimci coşkuymuzu birleştirelim, bu coşkuyla devrimci cüret ve cesaretimizi çalışmamızın her aşamasına geliştirelim.

ŞİDDETİ ÜRETEEN DEVLET ŞİDDETİ YOK EDEMEZ!

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü”ne hazırladığımız bu dönemde bu özel günü tüm dünya işçi ve emekçileri üzerindeki büyük zulüm ve baskıdan, sınır tanımazın gelişen sömürüden ayırmak, ayrı düşünmek doğru olmayacaktır. Nihayetinde kadınlar, üzerlerindeki cinsiyete dayalı baskı ve şiddetten ayrı olarak bu aynı sömürüden ve şiddetten payına düşeni alıyor. Böyle bir süreçte kitlelerin öfkesi çeşitli biçimlerde açığa çıkarken kitlelerin mücadelesi ve özel olarak kadın hareketi de devrimci, örgütlü bir nitelik kazanmakta sorunlar yaşıyor. Hatta kadın hareketi bu gerçekliğin başında geliyor.

Halkın devrim ihtiyacı temelinde devrim için örgütlenmek tam da

kitle hareketlerinin devrimci nitelik kazanması için özel bir çalışmayı, yoğunlaşmayı gerektiriyor. Kitlelerin öfkesi akacak kanal ararken devrimci görevlerimiz bizi bekliyor. Emekçi kadın kitlelerinin devrimci çizgide örgütlenmesi, kadınlarda biriken haklı öfkenin devrimci bir kanal bulması bu görevlerden birini oluşturuyor. Tam da kadına dönük cinsel şiddetin gündem olduğu bir özel gün olarak “25 Kasım” yaklaşırken yoğunlaştırılmış propaganda biçimine dayanan ile etkin bir kitle çalışması örgütleyelim.

Kadınlar her gün şiddete maruz kalmakta, yaşamları şiddetin her çeşidi ile çileye dönüştürülmektedir. Ekonomik, psikolojik, sözlü, fiziksel, sanal medya kaynaklı vb. tüm şiddet

çeşitleri yaşamın kopmaz bir parçası haline getirilirken özel olarak kadınlara bu şiddet kanıksatılmaktadır.

Her geçen gün belirginleşen yönetim krizine bağlı olarak ezilen halktan insanlar açlık ile ölüm arasında tercihe zorlanmakta, tek tek bireylerde daha sık rastladığımız intihar eğilimi de aynı olgulardan ötürü artmaktadır. Çaresizlik olgusunun kadın kitlelerinde çok daha başka bir aşamaya vardığını da söylemek zorundayız. Pandeminin derinleştiği ekonomik kriz belli bir egemen kesim için iyi fırsatlar sunmuşken, bir avuç egemen bu süreçten zenginleşerek çıkarken işçi ve emekçi halk ağır bedeller ödemek zorunda kalıyor! Bu bize devrimci görevlerimizi bir kere daha hatırlatıyor. Pandemi-

de hak gasplarının, hukuksuz bir şekilde işten çıkarmanın, kadına dönük ölümle sonuçlanan şiddetin boyutlandığını biliyoruz. Tam yansıtmaya da gerçeğe ulaşmada bize veri sunan istatistiklere baktığımızda, Pandemi döneminde kadınların %73’ünün ekonomik olarak ciddi sorunlar yaşadığını görürüz. Yine kadınların %73’ü şiddetin en az birine maruz kaldı. Kadına yönelik ayrımcılık, cinsiyet eşitsizliği ve şiddet üst boyuta çıkarken kadın işçi cinayetleri arttı. Covid-19 nedeni ile içinde yüzlerce kadının da olduğu binden fazla sağlık emekçisi hayatını kaybetti. Yine COVİT-19 döneminde kadın işsizliği %43 oranında arttı. Kadın emeğinin ikincil emek olarak görülmesi ve güvencesiz çalışma koşulları kadın işsizliğinde

yazının devamı 22. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

yt yenedemokrasi18.net

em yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20